

พระสุนทรธรรมภาณ
(พระอาจารย์สมชาติ ธมฺมโชโต)
สำนักปฏิบัติแสงธรรมส่องชีวิต

ธรรมะเป็นสิ่งละเอียดอ่อน
ยากแก่ผู้ปฏิบัติศึกษาพระสัทธรรมจะเข้าใจ
เพราะธรรมะเป็น อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา
ผู้มีดวงตาเห็นธรรมเท่านั้น จึงมีปัญญา
รู้แจ้งแทงตลอดว่ากายนี้ไม่ควรยึด จิตนี้ไม่ควรยึด
นั่นแหละเรียกว่าผู้อบรมสติ เจริญมรรคผล
จนเกิดปัญญารู้แจ้งในธาตุขันธ์ของชีวิต "อนิจจัง"
ไม่ยั่งยืน สุดฝืนทน พึงรู้แจ้งใน "ทุกขัง" ไม่ควรยึด
เพราะที่สุดแล้วเป็น "อนัตตา"
พระพุทธเจ้าจึงสอนให้มองโลกนี้ด้วย "ความว่างเปล่า"

พระสุนทรธรรมภาณ
(พระอาจารย์สมชาติ ธมฺมโชโต)

โอนเงินทางธนาคาร

ธนาคารกรุงเทพ สาขาสุรวงศ์ บัญชีสะสมทรัพย์
ชื่อบัญชี พระสมชาติ ธมฺมโชโต
เลขที่บัญชี 147-4-65787-9

ธนาคารกรุงไทย สาขาหินกอง
ชื่อบัญชี ศูนย์ปฏิบัติแสงธรรมส่องชีวิต
เลขที่บัญชี 140-1-05699-7

ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาหินกอง บัญชีออมทรัพย์
ชื่อบัญชี ศูนย์ปฏิบัติแสงธรรมส่องชีวิต
เลขที่บัญชี 728-245012-0

ส่งทางธนาณัติ

ในนามพระอาจารย์สมชาติ ธมฺมโชโต
ปลายทาง ปณ. หินกอง

ส่ง

สำนักปฏิบัติแสงธรรมส่องชีวิต
ต.โคกแย้ อ.หนองแค
จ.สระบุรี 18230

แสงธรรมส่องชีวิต

เอาแสงธรรม ฉายส่อง มองชีวิต
ความถูกผิด ชั่วดี มีไฉน
ความสงบ วุ่นวาย ทั้งกายใจ
เป็นเช่นไร จงมองดู ให้รู้จริง

บทสวดมนต์ ทำวัตรเช้า - เย็น แปล ฉบับนี้ จัดพิมพ์ขึ้นเพื่อใช้เป็นคู่มือสวดมนต์ ทำวัตรเช้า - เย็น แก่ผู้ที่มาปฏิบัติธรรม ณ สำนักปฏิบัติแสงธรรมส่องชีวิต การทำวัตรสวดมนต์ ควรทำอย่างต่อเนื่องเป็นกิจวัตร ทำด้วยความเคารพ สำรวม ทำให้จิตใจเกิดความสงบ ผ่องใส เยือกเย็น ซาบซึ้งในความหมายของบทธรรมนั้น

ขออนุโมทนาในกุศลจิต "คณะศิษย์แสงธรรมส่องชีวิต" ได้จัดสร้างหนังสือสวดมนต์ทำวัตรเช้า - เย็น แปลฉบับนี้ ด้วยอำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั่วสากลโลก จงดลบันดาลให้คณะศิษย์แสงธรรมส่องชีวิต อยู่ด้วยความร่มเย็น เป็นสุข พ้นจากโรคาพยาธิ ตลอดถึงภัยอันตรายทั้งปวง จงเป็นสุข เป็นสุข ทุกทั่วหน้า

"ขอให้นักปฏิบัติจงมีดวงตาเห็นธรรมรู้แจ้งเห็นจริงในพระสัทธรรมทุกท่านทุกคนเทอญ"

พระสุนทรธรรมภาณ
(พระอาจารย์สมชาติ ธมฺมโชโต)

สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ
การให้ธรรมะ ย่อมชนะการให้ทั้งปวง

จัดพิมพ์หนังสือสวดมนต์ในนามศิษย์-
แสงธรรมส่องชีวิต ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย
จงดลบันดาล คณะศิษย์แสงธรรมส่องชีวิต
เจริญด้วย อายุ วรรณะ สุขะ พละ
ปฏิภาณ ธนสารสมบัติ และธรรมสารสมบัติ
โดยทั่วถึงทุกท่าน เทอญ...

คุณทิพยรัตน์ ชัยเสนา
พร้อมครอบครัวและเพื่อนๆ

พิมพ์ครั้งที่ ๑-๑๔	**มกราคม ๒๕๓๗ - สิงหาคม ๒๕๔๘**	**จำนวน ๑๒๓,๖๐๐ เล่ม**
พิมพ์ครั้งที่ ๑๕	**กรกฎาคม ๒๕๔๙**	**จำนวน ๑๕,๐๐๐ เล่ม**
พิมพ์ครั้งที่ ๑๖	**ธันวาคม ๒๕๕๒**	**จำนวน ๓๐,๐๐๐ เล่ม**
พิมพ์ครั้งที่ ๑๗	**มิถุนายน ๒๕๕๔**	**จำนวน ๓๒,๐๐๐ เล่ม**
พิมพ์ครั้งที่ ๑๘	**มิถุนายน ๒๕๕๘**	**จำนวน ๒๐,๐๐๐ เล่ม**

ห้ามจำหน่าย

สารบัญ

ภาค ๑ คำทำวัตรเช้า - เย็น

คำทำวัตรเช้า

คำทำวัตรเย็น

หน้า

หน้า

ภาค ๓ คำถวายทาน

หน้า

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

ภาค ๑
คำทำวัตรเช้า–เย็น

คำทำวัตรเช้า
คำบูชาพระรัตนตรัย

โย โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ
ส๎วากขาโต เยนะ ภะคะวะตา ธัมโม
สุปะฏิปันโน ยัสสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
ตัมมะยัง ภะคะวันตัง สะธัมมัง สะสังฆัง
อิเมหิ สักกาเรหิ ยะถาระหัง อาโรปิเตหิ อะภิปูชะยามะ
สาธุ โน ภันเต ภะคะวา สุจิระปะรินิพพุโตปิ
ปัจฉิมาชะนะตานุกัมปะมานะสา
อิเม สักกาเร ทุคคะตะปัณณาการะภูเต ปะฏิคคัณหาตุ
อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ ฯ

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา,
พระผู้มีพระภาคเจ้า, เป็นพระอรหันต์, ดับเพลิงกิเลสเพลิงทุกข์สิ้นเชิง, ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง ;

พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ.
ข้าพเจ้าอภิวาทพระผู้มีพระภาคเจ้า, ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน.

(กราบ)

ส๎วากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม,
พระธรรม เป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้า, ตรัสไว้ดีแล้ว ;

ธัมมัง นะมัสสามิ.
ข้าพเจ้านมัสการพระธรรม.

(กราบ)

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,
พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า, ปฏิบัติดีแล้ว ;

สังฆัง นะมามิ.
ข้าพเจ้านอบน้อมพระสงฆ์.

(กราบ)

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

ปุพพภาคนมการ

(นำ) **หันทะ มะยัง พุทธัสสะ ภะคะวะโต ปุพพะภาคะนะมะการัง กะโรมะ เส.**

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต, ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น ;

อะระหะโต, ซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส ;

สัมมาสัมพุทธัสสะ. ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง.

(กล่าว ๓ ครั้ง)

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

(๑. พุทธาภิถุติ)

(นำ) **หันทะ มะยัง พุทธาภิถุติง กะโรมะ เส.**

โย โส ตะถาคะโต, พระตถาคตเจ้านั้น พระองค์ใด ;

อะระหัง, เป็นผู้ไกลจากกิเลส ;

สัมมาสัมพุทโธ, เป็นผู้ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง ;

วิชชาจะระณะสัมปันโน, เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชชาและจรณะ ;

สุคะโต, เป็นผู้ไปแล้วด้วยดี ;

โลกะวิทู, เป็นผู้รู้โลกอย่างแจ่มแจ้ง ;

อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ, เป็นผู้สามารถฝึกบุรุษที่สมควรฝึกได้อย่างไม่มีใครยิ่งกว่า ;

สัตถา เทวะมะนุสสานัง, เป็นครูผู้สอน ของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย ;

พุทโธ, เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานด้วยธรรม ;

ภะคะวา,	เป็นผู้มีความจำเริญ จำแนกธรรมสั่งสอน สัตว์ ;
โย อิมัง โลกัง สะเทวะกัง สะมาระกัง สะพ์รัห์มะกัง, สัสสะมะณะพ์ราห์มะณิง ปะชัง สะเทวะมะนุสสัง สะยัง อะภิญญา สัจฉิกัต์วาปะเวเทสิ,	พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์ใด, ได้ทรงทำความดับทุกข์ให้แจ้งด้วยพระปัญญาอันยิ่งเองแล้ว, ทรงสอนโลกนี้พร้อมทั้งเทวดา, มาร, พรหม, และหมู่สัตว์พร้อมทั้ง สมณพราหมณ์, พร้อมทั้งเทวดาและมนุษย์ให้รู้ตาม ;
โย ธัมมัง เทเสสิ,	พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์ใด, ทรงแสดงธรรมแล้ว ;
อาทิกัล์ยาณัง,	ไพเราะในเบื้องต้น,
มัชเฌกัล์ยาณัง,	ไพเราะในท่ามกลาง,
ปะริโยสานะกัล์ยาณัง,	ไพเราะในที่สุด,
สาตถัง สะพ์ยัญชะนัง เกวะละปะริปุณณัง ปะริสุทธัง พ์รัห์มะจะริยัง ปะกาเสสิ,	ทรงประกาศพรหมจรรย์ คือแบบแห่งการปฏิบัติอันประเสริฐ บริสุทธิ์บริบูรณ์ สิ้นเชิง, พร้อมทั้งอรรถะ (คำอธิบาย) พร้อมทั้งพยัญชนะ (หัวข้อ) :
ตะมะหัง ภะคะวันตัง อะภิปูชะยามิ,	ข้าพเจ้าบูชาอย่างยิ่ง เฉพาะพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น ;
ตะมะหัง ภะคะวันตัง สิระสา นะมามิ.	ข้าพเจ้านอบน้อมพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น ด้วยเศียรเกล้า

(กราบระลึกพระพุทธคุณ)

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

(๒. ธัมมาภิถุติ)

(นำ) หันทะ มะยัง ธัมมาภิถุติง กะโรมะ เส.

โย โส ส๎วากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม,	พระธรรมนั้นใด, เป็นสิ่งที่พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสไว้ดีแล้ว ;
สันทิฏฐิโก,	เป็นสิ่งที่ผู้ศึกษาและปฏิบัติพึงเห็นได้ด้วย ตนเอง ;
อะกาลิโก,	เป็นสิ่งที่ปฏิบัติได้ และให้ผลได้ไม่จำกัดกาล ;
เอหิปัสสิโก,	เป็นสิ่งที่ควรกล่าวกับผู้อื่นว่าท่านจงมาดูเถิด ;
โอปะนะยิโก,	เป็นสิ่งที่ควรน้อมเข้ามาใส่ตัว ;
ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ,	เป็นสิ่งที่ผู้รู้ก็รู้ได้เฉพาะตน ;
ตะมะหัง ธัมมัง อะภิปูชะยามิ,	ข้าพเจ้าบูชาอย่างยิ่งเฉพาะพระธรรมนั้น ;
ตะมะหัง ธัมมัง สิระสา นะมามิ.	ข้าพเจ้านอบน้อมพระธรรมนั้นด้วยเศียรเกล้า.

(กราบระลึกพระธรรมคุณ)

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

(๓. สังฆาภิถุติ)

(นำ) หันทะ มะยัง สังฆาภิถุติง กะโรมะ เส.

โย โส สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,	สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้นหมู่ใด, ปฏิบัติดีแล้ว ;
อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,	สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใด, ปฏิบัติตรงแล้ว ;

ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,	สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า หมู่ใด, ปฏิบัติเพื่อรู้ธรรมเป็นเครื่องออกจากทุกข์แล้ว ;
สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,	สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า หมู่ใด, ปฏิบัติสมควรแล้ว ;
ยะทิทัง,	ได้แก่บุคคลเหล่านี้คือ ;
จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา,	คู่แห่งบุรุษ ๔ คู่,[๑] นับเรียงตัวบุรุษได้ ๘ บุรุษ ;
เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,	นั่นแหละ สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า ;
อาหุเนยโย,	เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขานำมาบูชา ;
ปาหุเนยโย,	เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขาจัดไว้ต้อนรับ ;
ทักขิเณยโย,	เป็นผู้ควรรับทักษิณาทาน ;
อัญชะลีกะระณีโย,	เป็นผู้ที่บุคคลทั่วไปควรทำอัญชลี ;
อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสะ,	เป็นเนื้อนาบุญของโลก, ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า ;
ตะมะหัง สังฆัง อะภิปูชะยามิ,	ข้าพเจ้าบูชาอย่างยิ่ง เฉพาะพระสงฆ์หมู่นั้น ;
ตะมะหัง สังฆัง สิระสา นะมามิ.	ข้าพเจ้านอบน้อมพระสงฆ์หมู่นั้นด้วยเศียรเกล้า.

(กราบระลึกพระสังฆคุณ)

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

---

[๑] สี่คู่คือ โสดาปัตติมรรค โสดาปัตติผล, สกิทาคามิมรรค สกิทาคามิผล, อนาคามิมรรค อนาคามิผล, อรหัตตมรรค อรหัตตผล.

(๔. รตนัตตยัปปณามคาถา)

(นำ) หันทะ มะยัง ระตะนัตตะยัปปะณามะคาถาโย เจวะ สังเวคะปะริกิตตะนะ ปาฐัญจะ ภะณามะ เส.

พุทโธ สุสุทโธ กะรุณามะหัณณะโว,	พระพุทธเจ้าผู้บริสุทธิ์ มีพระกรุณา ดุจห้วงมหรรณพ ;
โยจจันตะสุทธัพพะระญาณะโลจะโน,	พระองค์ใด มีตาคือญาณอันประเสริฐ หมดจดถึงที่สุด ;
โลกัสสะ ปาปูปะกิเลสะฆาตะโก,	เป็นผู้ฆ่าเสียซึ่งบาป และอุปกิเลส ของโลก ;
วันทามิ พุทธัง อะหะมาทะเรนะ ตัง,	ข้าพเจ้าไหว้พระพุทธเจ้าพระองค์นั้น โดยใจเคารพเอื้อเฟื้อ.
ธัมโม ปะทีโป วิยะ ตัสสะ สัตถุโน,	พระธรรมของพระศาสดา สว่างรุ่งเรือง เปรียบดวงประทีป ;
โย มัคคะปากามะตะเภทะภินนะโก,	จำแนกประเภท คือ มรรค ผล นิพพาน ส่วนใด,
โลกุตตะโร โย จะ ตะทัตถะทีปะโน,	ซึ่งเป็นตัวโลกุตตระ, และส่วนใด ที่ชี้แนวแห่งโลกุตตระนั้น ;
วันทามิ ธัมมัง อะหะมาทะเรนะ ตัง,	ข้าพเจ้าไหว้พระธรรมนั้น โดยใจเคารพ เอื้อเฟื้อ.
สังโฆ สุเขตตาภ์ยะติเขตตะสัญญิโต,	พระสงฆ์เป็นนาบุญอันยิ่งใหญ่กว่า นาบุญอันดีทั้งหลาย ;
โย ทิฏฐะสันโต สุคะตานุโพธะโก,	เป็นผู้เห็นพระนิพพาน, ตรัสรู้ ตามพระสุคต, หมู่ใด ;
โลลัปปะหีโน อะริโย สุเมธะโส,	เป็นผู้ละกิเลสเครื่องโลเล เป็น พระอริยเจ้า มีปัญญาดี ;
วันทามิ สังฆัง อะหะมาทะเรนะ ตัง,	ข้าพเจ้าไหว้พระสงฆ์หมู่นั้น โดย ใจเคารพเอื้อเฟื้อ.

อิจเจวะเมกันตะภิปูชะเนยยะกัง, บุญใด ที่ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่ซึ่งวัตถุสาม,
วัตถุตตะยัง วันทะยะตาภิสังขะตัง, คือพระรัตนตรัย อันควรบูชายิ่ง โดยส่วนเดียว, ได้กระทำแล้ว เป็นอย่างยิ่งเช่นนี้นี้,
ปุญญัง มะยา ยัง มะมะ สัพพุปัททะวา, มา โหนตุ เว ตัสสะ ปะภาวะสิทธิยา. ขออุปัททวะ *(ความชั่ว)* ทั้งหลาย, จงอย่ามีแก่ข้าพเจ้าเลย, ด้วยอำนาจความสำเร็จ อันเกิดจากบุญนั้น.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

(๔. สังเวคปริกิตตนปาฐะ)

อิธะ ตะถาคะโต โลเก อุปปันโน, พระตถาคตเจ้าเกิดขึ้นแล้ว ในโลกนี้ ;

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ, เป็นผู้ไกลจากกิเลส, ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง ;

ธัมโม จะ เทสิโต นิยยานิโก, และพระธรรมที่ทรงแสดง เป็นธรรมเครื่องออกจากทุกข์ ;

อุปะสะมิโก ปะรินิพพานิโก, เป็นเครื่องสงบกิเลส, เป็นไปเพื่อปรินิพพาน ;

สัมโพธะคามี สุคะตัปปะเวทิโต, เป็นไปเพื่อความรู้พร้อม, เป็นธรรมที่พระสุคตประกาศ ;

มะยันตัง ธัมมัง สุต์วา เอวัง ชานามะ :– พวกเราเมื่อได้ฟังธรรมนั้นแล้ว, จึงได้รู้อย่างนี้ว่า :-

ชาติปิ ทุกขา, แม้ความเกิดก็เป็นทุกข์ ;

ชะราปิ ทุกขา, แม้ความแก่ก็เป็นทุกข์ ;

มะระณัมปิ ทุกขัง, แม้ความตายก็เป็นทุกข์ ;

โสกะปะริเทวะทุกขะโทมะนัสสุปายาสาปิ ทุกขา, แม้ความโศก ความร่ำไรรำพัน ความไม่สบายกาย ความไม่สบายใจ ความคับแค้นใจ ก็เป็นทุกข์ ;

อัปปิเยหิ สัมปะโยโค ทุกโข,	ความประสบกับสิ่งไม่เป็นที่รักที่พอใจ ก็เป็นทุกข์ ;
ปิเยหิ วิปปะโยโค ทุกโข,	ความพลัดพรากจากสิ่งเป็นที่รักที่พอใจ ก็เป็นทุกข์ ;
ยัมปิจฉัง นะ ละภะติ ตัมปิ ทุกขัง,	มีความปรารถนาสิ่งใด ไม่ได้สิ่งนั้น นั่นก็เป็นทุกข์ ;
สังขิตเตนะ ปัญจุปาทานักขันธา ทุกขา,	ว่าโดยย่อ อุปาทานขันธ์ทั้ง ๕ เป็นตัวทุกข์ ;
เสยยะถีทัง,	ได้แก่สิ่งเหล่านี้ คือ :-
รูปูปาทานักขันโธ,	ขันธ์ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือรูป ;
เวทะนูปาทานักขันโธ,	ขันธ์ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือเวทนา ;
สัญญูปาทานักขันโธ,	ขันธ์ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือสัญญา ;
สังขารูปาทานักขันโธ,	ขันธ์ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือสังขาร ;
วิญญาณูปาทานักขันโธ,	ขันธ์ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือวิญญาณ ;
เยสัง ปะริญญายะ,	เพื่อให้สาวกกำหนดรอบรู้อุปาทานขันธ์เหล่านี้เอง,
ธะระมาโน โส ภะคะวา,	จึงพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น เมื่อยังทรงพระชนม์อยู่,
เอวัง พะหุลัง สาวะเก วิเนติ,	ย่อมทรงแนะนำสาวกทั้งหลาย เช่นนี้เป็นส่วนมาก ;

เอวังภาคา จะ ปะนัสสะ ภะคะวะโต สาวะเกสุ อะนุสาสะนี พะหุลา ปะวัตตะติ,	อนึ่ง คำสั่งสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น, ย่อมเป็นไปในสาวกทั้งหลาย, ส่วนมาก, มีส่วนคือ คารจำแนกอย่างนี้ว่า :-
รูปัง อะนิจจัง,	รูปไม่เที่ยง ;
เวทะนา อะนิจจา,	เวทนาไม่เที่ยง ;
สัญญา อะนิจจา,	สัญญาไม่เที่ยง ;
สังขารา อะนิจจา,	สังขารไม่เที่ยง ;
วิญญาณัง อะนิจจัง,	วิญญาณไม่เที่ยง ;
รูปัง อะนัตตา,	รูปไม่ใช่ตัวตน ;
เวทะนา อะนัตตา,	เวทนาไม่ใช่ตัวตน ;
สัญญา อะนัตตา,	สัญญาไม่ใช่ตัวตน ;
สังขารา อะนัตตา,	สังขารไม่ใช่ตัวตน ;
วิญญาณัง อะนัตตา,	วิญญาณไม่ใช่ตัวตน ;
สัพเพ สังขารา อะนิจจา,	สังขารทั้งหลายทั้งปวง ไม่เที่ยง ;
สัพเพ ธัมมา อะนัตตาติ.	ธรรมทั้งหลายทั้งปวง ไม่ใช่ตัวตน ดังนี้.
เต (หญิงว่า ตา) มะยัง	พวกเราทั้งหลาย
โอติณณาม์หะ,	เป็นผู้ถูกครอบงำแล้ว ;
ชาติยา,	โดยความเกิด ;
ชะรามะระเณนะ,	โดยความแก่ และความตาย ;
โสเกหิ ปะริเทเวหิ ทุกเขหิ โทมะนัสเสหิ อุปายาเสหิ,	โดยความโศก ความร่ำไรรำพัน ความไม่สบายกาย ความไม่สบายใจ ความคับแค้นใจ ทั้งหลาย ;
ทุกโขติณณา,	เป็นผู้ถูกความทุกข์ หยั่งเอาแล้ว ;
ทุกขะปะเรตา,	เป็นผู้มีความทุกข์ เป็นเบื้องหน้าแล้ว ;
อัปเปวะนามิมัสสะ เกวะลัสสะ ทุกขักขันธัสสะ อันตะกิริยา ปัญญาเยถาติ.	ทำไฉน การทำที่สุดแห่งกองทุกข์ทั้งสิ้นนี้, จะพึงปรากฏชัด แก่เราได้.

(สำหรับพระภิกษุ สามเณรสวด)

จิระปะรินิพพุตัมปิ ตัง ภะคะวันตัง อุททิสสะ อะระหันตัง สัมมาสัมพุทธัง,	เราทั้งหลาย อุทิศเฉพาะพระผู้มีพระภาคเจ้า, ผู้ไกลจากกิเลส, ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง, แม้ปรินิพพานนานแล้ว พระองค์นั้น ;
สัทธา อะคารัสมา อะนะคาริยัง ปัพพะชิตา,	เป็นผู้มีศรัทธา ออกบวชจากเรือนไม่เกี่ยวข้องด้วยเรือนแล้ว,
ตัสมิง ภะคะวะติ พ๎รัห๎มะจะริยัง จะรามะ,	ประพฤติอยู่ซึ่งพรหมจรรย์ ในพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น,
ภิกขูนัง สิกขาสาชีวะสะมาปันนา,	ถึงพร้อมด้วยสิกขาและธรรมเป็นเครื่องเลี้ยงชีวิต ของภิกษุทั้งหลาย ;
ตัง โน พ๎รัห๎มะจะริยัง อิมัสสะ เกวะลัสสะ ทุกขักขันธัสสะ อันตะกิริยายะ สังวัตตะตุ,	ขอให้พรหมจรรย์ของเราทั้งหลายนั้น, จงเป็นไปเพื่อการทำที่สุดแห่งกองทุกข์ทั้งสิ้นนี้ เทอญ.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

อสาธุํ สาธุนา ชิเน	จงชนะความชั่วด้วยความดี
ชิเน กทริยํ ทาเนน	จงชนะความตระหนี่ด้วยการให้
สจฺเจนาลิกวาทินํ	จงชนะคนพูดเท็จด้วยคำจริง
สตํ ธมฺโม ทุรนฺวโย	ธรรมะของคนดี คนชั่วรู้ได้ยาก

(สำหรับคฤหัสถ์สวด)

จิระปะรินิพพุตัมปิ ตัง ภะคะวันตัง สะระณัง คะตา,	เราทั้งหลายผู้ถึงแล้วซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้า แม้ปรินิพพานนานแล้ว พระองค์นั้น เป็นสรณะ ;
ธัมมัญจะ สังฆัญจะ,	ถึงพระธรรมด้วย, ถึงพระสงฆ์ด้วย ;
ตัสสะ ภะคะวะโต สาสะนัง ยะถาสะติ ยะถาพะลัง มะนะสิกะโรมะ อะนุปะฏิปัชชามะ,	จักทำในใจอยู่ ปฏิบัติตามอยู่ ซึ่งคำสั่งสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ตามสติกำลัง,
สา สา โน ปะฏิปัตติ,	ขอให้ความปฏิบัตินั้น ๆ ของเราทั้งหลาย ;
อิมัสสะ เกวะลัสสะ ทุกขักขันธัสสะ อันตะกิริยายะ สังวัตตะตุ.	จงเป็นไปเพื่อการทำที่สุดแห่งกองทุกข์ทั้งสิ้นนี้เทอญ.

(จบคำทำวัตรเช้า)

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

อตฺตานญฺเจ ตถา กยิรา ยถญฺญมนุสาสติ
สุทนฺโต วต ทเมถ อตฺตา หิ กิร ทุทฺทโม.

ถ้าสอนผู้อื่นฉันใด พึงทำตนฉันนั้น ผู้ฝึกตนดีแล้ว ควรฝึกผู้อื่น ได้ยินว่า ตนแลฝึกได้ยาก.

(พุทฺธ) ขุ.ธ. ๒๕/๓๖.

(๖. โอวาทปาติโมกขคาถา)

(หันทะ มะยัง โอวาทะปาติโมกขะคาถาโย ภะณามะ เส.)

....

สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง,	การไม่ทำบาปทั้งปวง,
กุสะลัสสูปะสัมปะทา,	การทำกุศลให้ถึงพร้อม,
สะจิตตะปะริโยทะปะนัง,	การชำระจิตของตนให้ขาวรอบ,
เอตัง พุทธานะสาสะนัง,	ธรรม ๓ อย่างนี้, เป็นคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย,
ขันตี ปะระมัง ตะโป ตีติกขา,	ขันติ คือความอดกลั้น, เป็นธรรมเครื่องเผากิเลสอย่างยิ่ง,
นิพพานัง ปะระมัง วะทันติ พุทธา,	ผู้รู้ทั้งหลาย กล่าวพระนิพพานว่าเป็นธรรมอันยิ่ง,
นะ หิ ปัพพะชิโต ปะรูปะฆาตี,	ผู้กำจัดสัตว์อื่นอยู่, ไม่ชื่อว่าเป็นบรรพชิตเลย,
สะมะโณ โหติ ปะรัง วิเหฐะยันโต,	ผู้ทำสัตว์อื่นให้ลำบากอยู่, ไม่ชื่อว่าเป็นสมณะเลย,
อะนูปะวาโท อะนูปะฆาโต,	การไม่พูดร้าย, การไม่ทำร้าย,
ปาติโมกเข จะ สังวะโร,	การสำรวมในปาติโมกข์,
มัตตัญญุตา จะ ภัตตัส๎มิง,	ความเป็นผู้รู้ประมาณในการบริโภค,
ปันตัญจะ สะยะนาสะนัง,	การนอน การนั่ง ในที่อันสงัด,
อะธิจิตเต จะ อาโยโค,	ความหมั่นประกอบในการทำจิตให้ยิ่ง,
เอตัง พุทธานะสาสะนัง.	ธรรม ๖ อย่างนี้, เป็นคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

(๗. เขมาเขมสรณทีปิกคาถา)

(หันทะ มะยัง เขมาเขมะสะระณะทีปิกะคาถาโย ภะณามะ เส.)

....

พะหุง เว สะระณัง ยันติ, ปัพพะ–ตานิ วะนานิ จะ, อารามะรุกขะ–เจต์ยานิ, มะนุสสา ภะยะตัชชิตา,

มนุษย์เป็นอันมาก, เมื่อเกิดมีภัยคุกคามแล้ว, ก็ถือเอาภูเขาบ้าง ป่าไม้บ้าง, อาราม และรุกขเจดีย์บ้าง เป็นสรณะ,

เนตัง โข สะระณัง เขมัง, เนตัง สะระณะมุตตะมัง, เนตัง สะระ–ณะมาคัมมะ, สัพพะทุกขา ปะมุจ–จะติ,

นั่น มิใช่สรณะอันเกษมเลย, นั่น มิใช่สรณะอันสูงสุด, เขาอาศัยสรณะ นั่นแล้ว, ย่อมไม่พ้นจากทุกข์ทั้งปวงได้,

โย จะ พุทธัญจะ ธัมมัญจะ, สังฆัญจะ สะระณัง คะโต (หญิงว่าตา)*, จัตตาริ อะริยะสัจจานิ สัมมัป–ปัญญายะ ปัสสะติ,

ส่วนผู้ใดถือเอาพระพุทธ พระ-ธรรม พระสงฆ์ เป็นสรณะแล้ว, เห็นอริยสัจจ์คือ, ความจริงอันประ-เสริฐสี่ ด้วยปัญญาอันชอบ,

ทุกขัง ทุกขะสะมุปปาทัง, ทุกขัส–สะ จะ อะติกกะมัง, อะริยัญจัฏ–ฐังคิกัง มัคคัง, ทุกขูปะสะมะคา–มินัง,

คือเห็นความทุกข์, เหตุให้เกิดทุกข์, ความก้าวล่วงจากทุกข์เสียได้, และหนทางมีองค์แปดอันประเสริฐ, เครื่องถึงความระงับทุกข์,

เอตัง โข สะระณัง เขมัง, เอตัง สะระณะมุตตะมัง, เอตัง สะระ–ณะมาคัมมะ, สัพพะทุกขา ปะมุจ–จะติ.

นั่นแหละ เป็นสรณะอันเกษม, นั่น เป็นสรณะอันสูงสุด, เขาอาศัยสรณะ นั่นแล้ว, ย่อมพ้นจากทุกข์ทั้งปวงได้.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

(๘. บทพิจารณาสังขาร)

....

สัพเพ สังขารา อะนิจจา,	สังขารคือร่างกายจิตใจ, แลรูปธรรมนามธรรมทั้งหมดทั้งสิ้น, มันไม่เที่ยง, เกิดขึ้นแล้วดับไป มีแล้วหายไป,
สัพเพ สังขารา ทุกขา,	สังขาร คือร่างกายจิตใจ, แลรูปธรรมนามธรรมทั้งหมดทั้งสิ้น, มันเป็นทุกข์ทนยาก, เพราะเกิดขึ้นแล้ว แก่ เจ็บ ตายไป,
สัพเพ ธัมมา อะนัตตา,	สิ่งทั้งหลายทั้งปวง, ทั้งที่เป็นสังขารแลมิใช่สังขารทั้งหมดทั้งสิ้น,ไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน, ไม่ควรถือว่าเรา ว่าของเรา, ว่าตัวว่าตนของเรา,
อะธุวัง ชีวิตัง,	ชีวิตเป็นของไม่ยั่งยืน,
ธุวัง มะระณัง,	ความตายเป็นของยั่งยืน,
อะวัสสัง มะยา มะริตัพพัง,	อันเราจะพึงตายเป็นแท้,
มะระณะปะริโยสานัง เม ชีวิตัง,	ชีวิตของเรา มีความตาย เป็นที่สุดรอบ,
ชีวิตัง เม อะนิยะตัง,	ชีวิตของเรา เป็นของไม่เที่ยง,
มะระณัง เม นิยะตัง,	ความตายของเรา เป็นของเที่ยง,
วะตะ,	ควรที่จะสังเวช,
อะยัง กาโย,	ร่างกายนี้,
อะจิรัง,	มิได้ตั้งอยู่นาน,
อะเปตะวิญญาโณ,	ครั้นปราศจากวิญญาณ,
ฉุฑโฑ,	อันเขาทิ้งเสียแล้ว,
อะธิเสสสะติ,	จักนอนทับ,
ปะฐะวิง,	ซึ่งแผ่นดิน,
กะลิงคะรัง อิวะ,	ประดุจดังว่าท่อนไม้และท่อนฟืน,
นิรัตถัง,	หาประโยชน์มิได้,
อะนิจจา วะตะสังขารา,	สังขารทั้งหลายไม่เที่ยงหนอ,
อุปปาทะวะ ยะ ธัมมิโน,	มีความเกิดขึ้นแล้วมีความเสื่อมไปเป็นธรรมดา,
อุปปัชชิต์วา นิรุชฌันติ,	ครั้นเกิดขึ้นแล้ว ย่อมดับไป,
เตสัง วูปะสะโม สุโข.	ความเข้าไปสงบระงับ สังขารทั้งหลายเป็นความสุขอย่างยิ่ง.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

(๙. ท์วัตติงสาการปาฐะ)

(หันทะ มะยัง ท์วัตติงสาการะปาฐัง ภะณามะ เส.)

....

อะยัง โข เม กาโย,	กายของเรานี้แล,
อุทธัง ปาทะตะลา,	เบื้องบนตั้งแต่พื้นเท้าขึ้นมา,
อะโธ เกสะมัตถะกา,	เบื้องต่ำตั้งแต่ปลายผมลงไป,
ตะจะปะริยันโต,	มีหนังหุ้มอยู่เป็นที่สุดรอบ,
ปุโร นานัปปะการัสสะ อะสุจิโน,	เต็มไปด้วยของไม่สะอาดมีประการต่าง ๆ,
อัตถิ อิมัส์มิง กาเย,	มีอยู่ในกายนี้,
เกสา,	ผมทั้งหลาย,
โลมา,	ขนทั้งหลาย,
นะขา,	เล็บทั้งหลาย,
ทันตา,	ฟันทั้งหลาย,
ตะโจ,	หนัง,
มังสัง,	เนื้อ,
นะหารู,	เอ็นทั้งหลาย,
อัฏฐี,	กระดูกทั้งหลาย,
อัฏฐิมิญชัง,	เยื่อในกระดูก,
วักกัง,	ม้าม,
หะทะยัง,	หัวใจ,
ยะกะนัง,	ตับ,
กิโลมะกัง,	พังผืด,
ปิหะกัง,	ไต,
ปัปผาสัง,	ปอด,
อันตัง,	ไส้ใหญ่,

อันตะคุณัง,	ไส้น้อย,
อุทะริยัง,	อาหารใหม่,
กะรีสัง,	อาหารเก่า,
ปิตตัง,	น้ำดี,
เสมหัง,	น้ำเสลด,
ปุพโพ,	น้ำเหลือง,
โลหิตัง,	น้ำเลือด,
เสโท,	น้ำเหงื่อ,
เมโท,	น้ำมันข้น,
อัสสุ,	น้ำตา,
วะสา,	น้ำมันเหลว,
เขโฬ,	น้ำลาย,
สิงฆาณิกา,	น้ำมูก,
ละสิกา,	น้ำไขข้อ,
มุตตัง,	น้ำมูตร,
มัตถะเก มัตถะลุงคัง,	เยื่อมันสมอง ในกะโหลกศีรษะ,
เอวะมะยัง เม กาโย,	กายของเรานี้แล,
อุทธัง ปาทะตะลา,	เบื้องบนแต่พื้นเท้าขึ้นมา,
อะโธ เกสะมัตถะกา,	เบื้องต่ำแต่ปลายผมลงไป,
ตะจะปะริยันโต,	มีหนังหุ้มอยู่เป็นที่สุดรอบ,
ปุโร นานัปปะการัสสะ อะสุจิโน.	เต็มไปด้วยของไม่สะอาดมีประการต่าง ๆ อย่างนี้แล.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

นตฺถิ ขนฺธสมา ทุกฺขา

ทุกข์เสมอด้วย เบญจขันธ์ไม่มี

ปัจจเวกขณปาฐะ

(๑๐. ตังขะณิกะปัจจะเวกขะณะปาฐะ)

(หันทะ มะยัง ตังขะณิกะปัจจะเวกขะณะปาฐัง ภะณามะ เส)

(ข้อว่าด้วยจีวร) เครื่องนุ่งห่ม

ปะฏิสังขา โยนิโส จีวะรัง ปะฏิเสวามิ,	เราย่อมพิจารณาโดยแยบคายแล้ว นุ่งห่มจีวร,
ยาวะเทวะ สีตัสสะ ปะฏิฆาตายะ,	เพียงเพื่อบำบัดความหนาว,
อุณ์หัสสะ ปะฏิฆาตายะ,	เพื่อบำบัดความร้อน,
ฑังสะมะกะสะวาตาตะปะสิริงสะปะสัมผัสสานัง ปะฏิฆาตายะ,	เพื่อบำบัดสัมผัสอันเกิดจากเหลือบ ยุง ลม แดด และสัตว์เลื้อยคลานทั้งหลาย,
ยาวะเทวะ หิริโกปินะปะฏิจฉาทะนัตถัง ฯ	และเพียงเพื่อปกปิดอวัยวะ อันให้เกิดความละอาย.

(ข้อว่าด้วยบิณฑบาต) อาหาร

ปะฏิสังขา โยนิโส ปิณฑะปาตัง ปะฏิเสวามิ,	เราย่อมพิจารณาโดยแยบคายแล้ว ฉันบิณฑบาต,
เนวะ ท์วายะ,	ไม่ให้เป็นไปเพื่อความเพลิดเพลินสนุกสนาน,
นะ มะทายะ,	ไม่ให้เป็นไปเพื่อความเมามันเกิดกำลังพลังทางกาย,
นะ มัณฑะนายะ,	ไม่ให้เป็นไปเพื่อประดับ,
นะ วิภูสะนายะ,	ไม่ให้เป็นไปเพื่อตกแต่ง,
ยาวะเทวะ อิมัสสะ กายัสสะ ฐิติยา,	แต่ให้เป็นไปเพียงเพื่อความตั้งอยู่ได้แห่งกายนี้,
ยาปะนายะ,	เพื่อความเป็นไปได้ของอัตภาพ,
วิหิงสุปะระติยา,	เพื่อความสิ้นไปแห่งความลำบากทางกาย,
พ์รัห์มะจะริยานุคคะหายะ,	เพื่ออนุเคราะห์แก่การประพฤติพรหมจรรย์,

อิติ ปุราณัญจะ เวทะนัง ปะฏิหังขามิ,	ด้วยการทำอย่างนี้, เราย่อมระงับเสียได้ซึ่งทุกขเวทนาเก่าคือ ความหิว,
นะวัญจะ เวทะนัง นะ อุปปาเทสสามิ,	และไม่ทำทุกขเวทนาใหม่ ให้เกิดขึ้น,
ยาต์ราจะ เม ภะวิสสะติ, อะนะ–วัชชะตา จะ ผาสุวิหาโร จาติ ฯ	อนึ่ง, ความเป็นไปโดยสะดวกแห่งอัตภาพนี้ด้วย, ความเป็นผู้หาโทษมิได้ด้วย, และความเป็นอยู่โดยผาสุกด้วย, จักมีแก่เราดังนี้.

(ข้อว่าด้วยเสนาสนะ) ที่อยู่อาศัย

ปะฏิสังขา โยนิโส เสนาสะนัง ปะฏิเสวามิ,	เราย่อมพิจารณาโดยแยบคายแล้ว ใช้สอยเสนาสนะ,
ยาวะเทวะ สีตัสสะ ปะฏิฆาตายะ,	เพียงเพื่อบำบัดความหนาว,
อุณ์หัสสะ ปะฏิฆาตายะ,	เพื่อบำบัดความร้อน,
ฑังสะมะกะสะวาตาตะปะสิริงสะ–ปะสัมผัสสานัง ปะฏิฆาตายะ,	เพื่อบำบัดสัมผัสอันเกิดจากเหลือบ ยุง ลม แดด และสัตว์เลื้อยคลานทั้งหลาย,
ยาวะเทวะ อุตุปะริสสะยะวิโน–ทะนัง ปะฏิสัลลานารามัตถัง ฯ	เพียงเพื่อบรรเทาอันตรายอันจะพึงมีจากดินฟ้าอากาศ, และเพื่อความเป็นผู้ยินดีอยู่ได้ในที่หลีกเร้นสำหรับภาวนา.

(ข้อว่าด้วยคิลานเภสัช) ยารักษาโรค

ปะฏิสังขา โยนิโส คิลานะปัจ–จะยะเภสัชชะ ปะริกขารัง ปะฏิ–เสวามิ,	เราย่อมพิจารณาโดยแยบคายแล้ว บริโภคเภสัชบริขาร, อันเกื้อกูลแก่คนไข้,
ยาวะเทวะ อุปปันนานัง เวยยา–พาธิกานัง เวทะนานัง ปะฏิฆาตายะ,	เพียงเพื่อบำบัดทุกขเวทนาอันบังเกิดขึ้นแล้วมีอาพาธต่าง ๆ เป็นมูล,
อัพ์ยาปัชฌะปะระมะตายาติ ฯ	เพื่อความเป็นผู้ไม่มีโรคเบียดเบียนเป็นอย่างยิ่งดังนี้.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

(๑๑. คำแผ่เมตตา)

อิทังโน ปุญญะภาคัง สัพพะสัตตานัง เทมะ,	ข้าพเจ้าขออุทิศส่วนบุญส่วนกุศล ที่ได้บำเพ็ญมาแล้วในวันนี้ให้แก่ บิดา มารดา อุปัชฌาย์ครูบาอาจารย์ ท่านผู้มีพระคุณ ท่านผู้มีบุญคุณ ตลอดถึงเจ้ากรรมนายเวร เทพบุตร เทพธิดา ทุก ๆ พระองค์ ภูตผีปีศาจทั้งหลาย สรรพสัตว์ทั้งหลาย
สัพเพ สัตตา,	อันว่าสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง ที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น
อะเวรา โหนตุ,	จงเป็นสุข ๆ เถิด อย่าได้มีเวรซึ่งกันและกันเลย
อัพ์ยาปัชฌา โหนตุ,	จงเป็นสุข ๆ เถิด อย่าได้พยาบาทเบียดเบียน ซึ่งกันและกันเลย
อะนีฆา โหนตุ,	จงเป็นสุข ๆ เถิด อย่าได้มีความทุกข์กายทุกข์ใจเลย
สุขี อัตตานัง ปะริหะรันตุ.	จงมีความสุขกาย สุขใจ รักษาตนให้รอดพ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นนี้ เทอญ.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

นตฺถิ สนฺติปรํ สุขํ.

ความสุข (อื่น) ยิ่งกว่าความสงบไม่มี

นิพฺพานํ ปรมํ สุขํ.

นิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง.

กรวดน้ำตอนเช้า

(๑๒. ปัตติทานคาถา)

....

(นำ) หันทะ มะยัง ปัตติทานะ คาถา โย ภะณามะ เส.

ยา เทวะตา สันติ วิหาระวาสินี
ถูเป ฆะเร โพธิฆะเร ตะหิง ตะหิง
ตา ธัมมะทาเนนะ ภะวันตุ ปูชิตา
โสตถิง กะโรนเตธะ วิหาระมัณฑะเล
เถรา จะ มัชฌา นะวะกา จะ ภิกขะโว
สารามิกา ทานะปะตี อุปาสะกา
คามา จะ เทสา นิคะมา จะ อิสสะรา
สัปปาณะภูตา สุขิตา ภะวันตุ เต
ชะลาพุชา เยปิ จะ อัณฑะสัมภะวา
สังเสทะชาตา อะถะโวปะปาติกา
นิยยานิกัง ธัมมะวะรัง ปะฏิจจะ เต
สัพเพปิ ทุกขัสสะ กะโรนตุ สังขะยัง ฯ

ฐาตุ จิรัง สะตัง ธัมโม ธัมมัทธะรา จะ ปุคคะลา
สังโฆ โหตุ สะมัคโค วะ อัตถายะ จะ หิตายะ จะ
อัมเห รักขะตุ สัทธัมโม สัพเพปิ ธัมมะจาริโน
วุฑฒิง สัมปาปุเณยยามะ ธัมเม อะริยัปปะเวทิเต ฯ
ปะสันนา โหนตุ สัพเพปิ ปาณิโน พุทธะสาสะเน
สัมมา ธารัง ปะเวจฉันโต กาเล เทโว ปะวัสสะตุ
วุฑฒิภาวายะ สัตตานัง สะมิทธัง เนตุ เมทะนิง
มาตา ปิตา จะ อัตระชัง นิจจัง รักขันติ ปุตตะกัง
เอวัง ธัมเมนะ ราชาโน ปะชัง รักขันตุ สัพพะทา ฯ

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

คำทำวัตรเย็น

คำบูชาพระรัตนตรัย

โย โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ
ส๎วากขาโต เยนะ ภะคะวะตา ธัมโม
สุปะฏิปันโน ยัสสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
ตัมมะยัง ภะคะวันตัง สะธัมมัง สะสังฆัง
อิเมหิ สักกาเรหิ ยะถาระหัง อาโรปิเตหิ อะภิปูชะยามะ
สาธุ โน ภันเต ภะคะวา สุจิระปะรินิพพุโตปิ
ปัจฉิมาชะนะตานุกัมปะมานะสา
อิเม สักกาเร ทุคคะตะปัณณาการะภูเต ปะฏิคคัณหาตุ
อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ ฯ

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา,

พระผู้มีพระภาคเจ้า, เป็นพระอรหันต์, ดับเพลิงกิเลสเพลิงทุกข์สิ้นเชิง, ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง ;

พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ.

ข้าพเจ้าอภิวาทพระผู้มีพระภาคเจ้า, ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน.

(กราบ)

ส๎วากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม,

พระธรรม เป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้า, ตรัสไว้ดีแล้ว ;

ธัมมัง นะมัสสามิ.

ข้าพเจ้านมัสการพระธรรม.

(กราบ)

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า, ปฏิบัติดีแล้ว ;

สังฆัง นะมามิ.

ข้าพเจ้านอบน้อมพระสงฆ์.

(กราบ)

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

ปุพพภาคนมการ

(นำ) หันทะ มะยัง พุทธัสสะ ภะคะวะโต ปุพพะภาคะนะมะการัง กะโรมะ เส.

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต, ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น ;
อะระหะโต, ซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส ;
สัมมาสัมพุทธัสสะ. ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง.

(กล่าว ๓ ครั้ง)

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

(๑. พุทธานุสสติ)

(นำ) หันทะ มะยัง พุทธานุสสะตินะยัง กะโรมะ เส.

ตัง โข ปะนะ ภะคะวันตัง เอวัง กัล์ยาโณ กิตติสัทโท อัพภุคคะโต,
ก็กิตติศัพท์อันงามของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น, ได้ฟุ้งไปแล้วอย่างนี้ว่า :-

อิติปิ โส ภะคะวา, เพราะเหตุอย่างนี้ ๆ พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ;
อะระหัง, เป็นผู้ไกลจากกิเลส ;
สัมมาสัมพุทโธ, เป็นผู้ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง ;
วิชชาจะระณะสัมปันโน, เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชชาและจรณะ ;
สุคะโต, เป็นผู้ไปแล้วด้วยดี ;
โลกะวิทู, เป็นผู้รู้โลกอย่างแจ่มแจ้ง ;
อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ, เป็นผู้สามารถฝึกบุรุษที่สมควรฝึกได้อย่างไม่มีใครยิ่งกว่า ;
สัตถา เทวะมะนุสสานัง, เป็นครูผู้สอน ของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย ;

พุทโธ, เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานด้วยธรรม ;

ภะคะวา ติ. เป็นผู้มีความจำเริญ จำแนกธรรมสั่งสอนสัตว์ ดังนี้.

(๒. พุทธาภิคีติ)

(นำ) **หันทะ มะยัง พุทธาภิคีติง กะโรมะ เส.**

พุทธ์วาระหันตะวะระตาทิคุณาภิยุตโต,

พระพุทธเจ้าประกอบด้วยคุณ มีความประเสริฐแห่งอรหันตคุณ เป็นต้น

สุทธาภิญาณะกะรุณาหิ สะมาคะตัตโต,

มีพระองค์อันประกอบด้วยพระญาณ และพระกรุณาอันบริสุทธิ์ ;

โพเธสิ โย สุชะนะตัง กะมะลังวะ สูโร,

พระองค์ใด ทรงกระทำชนที่ดีให้เบิกบาน ดุจอาทิตย์ทำบัวให้บาน ;

วันทามะหัง ตะมะระณัง สิระสา ชิเนนทัง,

ข้าพเจ้าไหว้พระชินสีห์ ผู้ไม่มีกิเลสพระองค์นั้น ด้วยเศียรเกล้า.

พุทโธ โย สัพพะปาณีนัง สะระณัง เขมะมุตตะมัง,

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด เป็นสรณะอันเกษมสูงสุด ของสัตว์ทั้งหลาย ;

ปะฐะมานุสสะติฏฐานัง วันทามิ ตัง สิเรนะหัง,

ข้าพเจ้าไหว้พระพุทธเจ้าพระองค์นั้น อันเป็นที่ตั้งแห่งความระลึก องค์ที่หนึ่ง ด้วยเศียรเกล้า ;

พุทธัสสาหัส์มิ ทาโส (หญิงว่า **ทาสี**) **วะ พุทโธ เม สามิกิสสะโร,**

ข้าพเจ้าเป็นทาสของพระพุทธเจ้า, พระพุทธเจ้าเป็นนายมีอิสระเหนือข้าพเจ้า ;

พุทโธ ทุกขัสสะ ฆาตา จะ วิธาตา จะ หิตัสสะ เม,

พระพุทธเจ้าเป็นเครื่องกำจัดทุกข์ และทรงไว้ซึ่งประโยชน์ แก่ข้าพเจ้า ;

พุทธัสสาหัง นิยยาเทมิ สะรีรัญชีวิตัญจิทัง,

ข้าพเจ้ามอบกายถวายชีวิตนี้ แด่พระพุทธเจ้า ;

วันทันโตหัง (หญิงว่า **ตีหัง) จะริสสามิ พุทธัสเสวะ สุโพธิตัง,**

ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่จักประพฤติตาม ซึ่งความตรัสรู้ดีของพระพุทธเจ้า ;

นัตถิ เม สะระณัง อัญญัง พุทโธ เม สะระณัง วะรัง,

สรณะอื่นของข้าพเจ้าไม่มี, พระพุทธเจ้าเป็นสรณะอันประเสริฐ ของข้าพเจ้า ;

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ วัฑเฒยยัง สัตถุสาสะเน,

ด้วยการกล่าวคำสัจจ์นี้ ข้าพเจ้าพึงเจริญในพระศาสนา ของพระศาสดา ;

พุทธัง เม วันทะมาเนนะ (หญิงว่า **มานายะ) ยัง ปุญญัง ปะสุตัง อิธะ,**

ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่ซึ่งพระพุทธเจ้า ได้ขวนขวายบุญใด ในบัดนี้ ;

สัพเพปิ อันตะรายา เม มาเหสุง ตัสสะ เตชะสา.

อันตรายทั้งปวง อย่าได้มีแก่ข้าพเจ้า ด้วยเดชแห่งบุญนั้น.

(หมอบกราบแล้วกล่าวว่า)

กาเยนะ วาจายะ วะ เจตะสา วา,

ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี ;

พุทเธ กุกัมมัง ปะกะตัง มะยา ยัง,

กรรมน่าติเตียนอันใด ที่ข้าพเจ้ากระทำแล้ว ในพระพุทธเจ้า ;

พุทโธ ปะฏิคคัณหะตุ อัจจะยันตัง,

ขอพระพุทธเจ้า จงงดซึ่งโทษล่วงเกินอันนั้น ;

กาลันตะเร สังวะริตุง วะ พุทเธ.

เพื่อการสำรวมระวัง ในพระพุทธเจ้า ในกาลต่อไป.[๑]

(ลุกขึ้นนั่งคุกเข่า)

---

[๑] บทขอให้งดโทษนี้ มิได้เป็นการขอล้างบาป, เป็นเพียงการเปิดเผยตัวเอง ; และคำว่าโทษในที่นี้ มิได้หมายถึงกรรม; หมายเพียงโทษเล็กน้อยซึ่งเป็น “ส่วนตัว” ระหว่างกันที่พึงอโหสิกันได้ การขอขมาชนิดนี้สำเร็จผลได้ในเมื่อผู้ขอตั้งใจทำจริง ๆ และเป็นเพียงศีลธรรม หรือสิ่งที่ควรประพฤติ

(๓. ธัมมานุสสติ)

(นำ) หันทะ มะยัง ธัมมานุสสะตินะยัง กะโรมะ เส.

ส๎วากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม, พระธรรม เป็นสิ่งที่พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสไว้ดีแล้ว ;

สันทิฏฐิโก, เป็นสิ่งที่ผู้ศึกษาและปฏิบัติ พึงเห็นได้ด้วยตนเอง ;

อะกาลิโก, เป็นสิ่งที่ปฏิบัติได้ และให้ผลได้ ไม่จำกัดกาล ;

เอหิปัสสิโก, เป็นสิ่งที่ควรกล่าวกับผู้อื่นว่า ท่านจงมาดูเถิด ;

โอปะนะยิโก, เป็นสิ่งที่ควรน้อมเข้ามาใส่ตัว ;

ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหี ติ. เป็นสิ่งที่ผู้รู้ก็รู้ได้เฉพาะตน ดังนี้.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

(๔. ธัมมาภิคีติ)

(นำ) หันทะ มะยัง ธัมมาภิคีติง กะโรมะ เส.

ส๎วากขาตะตาทิคุณะโยคะวะเสนะ เสยโย,

พระธรรม เป็นสิ่งที่ประเสริฐเพราะประกอบด้วยคุณ คือความที่พระผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสไว้ดีแล้ว เป็นต้น ;

โย มัคคะปากะปะริยัตติวิโมกขะเภโท,

เป็นธรรมอันจำแนกเป็น มรรค ผล ปริยัติ และนิพพาน ;

ธัมโม กุโลกะปะตะนา ตะทะธาริธารี,

เป็นธรรมทรงไว้ซึ่งผู้ทรงธรรม จากการตกไปสู่โลกที่ชั่ว ;

วันทามะหัง ตะมะหะรัง วะระธัมมะเมตัง

ข้าพเจ้าไหว้พระธรรมอันประเสริฐนั้น อันเป็นเครื่องขจัดเสียซึ่งความมืด.

ธัมโม โย สัพพะปาณีนัง สะระณัง เขมะมุตตะมัง,

พระธรรมใด เป็นสรณะอันเกษมสูงสุด ของสัตว์ทั้งหลาย ;

ทุติยานุสสะติฏฐานัง วันทามิ ตัง สิเรนะหัง,

ข้าพเจ้าไหว้พระธรรมนั้น อันเป็นที่ตั้งแห่งความระลึก องค์ที่สอง ด้วยเศียรเกล้า ;

ธัมมัสสาหัส์มิ ทาโส (หญิงว่า **ทาสี) วะ ธัมโม เม สามิกิสสะโร,**

ข้าพเจ้าเป็นทาสของพระธรรม, พระธรรมเป็นนาย มีอิสระ เหนือข้าพเจ้า ;

ธัมโม ทุกขัสสะ ฆาตา จะ วิธาตา จะ หิตัสสะ เม,

พระธรรมเป็นเครื่องกำจัดทุกข์ และทรงไว้ซึ่งประโยชน์แก่ข้าพเจ้า ;

ธัมมัสสาหัง นิยยาเทมิ สะรีรัญชีวิตัญจิทัง,

ข้าพเจ้ามอบกายถวายชีวิตนี้ แด่พระธรรม ;

วันทันโตหัง (หญิงว่า **ตีหัง) จะริสสามิ ธัมมัสเสวะ สุธัมมะตัง,**

ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่จักประพฤติตาม ซึ่งความเป็นธรรมดีของ พระธรรม ;

นัตถิ เม สะระณัง อัญญัง ธัมโม เม สะระณัง วะรัง,

สรณะอื่นของข้าพเจ้าไม่มี, พระธรรมเป็นสรณะอันประเสริฐของ ข้าพเจ้า ;

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ วัฑเฒยยัง สัตถุสาสะเน,

ด้วยการกล่าวคำสัจจ์นี้ ข้าพเจ้าพึงเจริญในพระศาสนาของ พระศาสดา ;

ธัมมัง เม วันทะมาเนนะ (หญิงว่า **มานายะ) ยัง ปุญญัง ปะสุตัง อิธะ,**

ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่ซึ่งพระธรรม ได้ขวนขวายบุญใด ในบัดนี้ ;

สัพเพปิ อันตะรายา เม มาเหสุง ตัสสะ เตชะสา.

อันตรายทั้งปวง อย่าได้มีแก่ข้าพเจ้า ด้วยเดชแห่งบุญนั้น.

(หมอบกราบแล้วกล่าวว่า)

กาเยนะ วาจายะ วะ เจตะสา วา,
ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี ;

ธัมเม กุกัมมัง ปะกะตัง มะยา ยัง,
กรรมน่าติเตียนอันใด ที่ข้าพเจ้ากระทำแล้ว ในพระธรรม ;

ธัมโม ปะฏิคคัณหะตุ อัจจะยันตัง,
ขอพระธรรม จงงดซึ่งโทษล่วงเกินอันนั้น ;

กาลันตะเร สังวะริตุง วะ ธัมเม.
เพื่อการสำรวมระวัง ในพระธรรม ในกาลต่อไป.

(ลุกขึ้นนั่งคุกเข่า)

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

(๔. สังฆานุสสติ)

(นำ) หันทะ มะยัง สังฆานุสสะตินะยัง กะโรมะ เส.

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,
สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า หมู่ใด, ปฏิบัติดีแล้ว ;

อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,
สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า หมู่ใด, ปฏิบัติตรงแล้ว ;

ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,
สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า หมู่ใด, ปฏิบัติเพื่อรู้ธรรม
เป็นเครื่องออกจากทุกข์แล้ว ;

สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,
สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า หมู่ใด, ปฏิบัติสมควรแล้ว ;

ยะทิทัง, ได้แก่บุคคลเหล่านี้คือ :

จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา

คู่แห่งบุรุษ ๔ คู่, นับเรียงตัวบุรุษ ได้ ๘ บุรุษ ;

เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

นั่นแหละ สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า ;

อาหุเนยโย, เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขานำมาบูชา ;

ปาหุเนยโย, เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขาจัดไว้ต้อนรับ ;

ทักขิเณยโย, เป็นผู้ควรรับทักษิณาทาน ;

อัญชะลีกะระณีโย, เป็นผู้ที่บุคคลทั่วไปควรทำอัญชลี ;

อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสา ติ.

เป็นเนื้อนาบุญของโลก ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า ดังนี้.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

(๖. สังฆาภิคีติ)

(นำ) **หันทะ มะยัง สังฆาภิคีติง กะโรมะ เส.**

สัทธัมมะโช สุปะฏิปัตติคุณาทิยุตโต,

พระสงฆ์ที่เกิดโดยพระสัทธรรม ประกอบด้วยคุณมีความปฏิบัติดี เป็นต้น ;

โยฏฐัพพิโธ อะริยะปุคคะละสังฆะเสฏโฐ,

เป็นหมู่แห่งพระอริยบุคคลอันประเสริฐ แปดจำพวก ;

สีลาทิธัมมะปะวะราสะยะกายะจิตโต,

มีกายและจิต อันอาศัยธรรมมีศีลเป็นต้น อันบวร ;

วันทามะหัง ตะมะริยานะคะณัง สุสุทธัง.

ข้าพเจ้าไหว้หมู่แห่งพระอริยเจ้าเหล่านั้น อันบริสุทธิ์ด้วยดี.

สังโฆ โย สัพพะปาณีนัง สะระณัง เขมะมุตตะมัง,

พระสงฆ์ หมู่ใด เป็นสรณะอันเกษมสูงสุด ของสัตว์ทั้งหลาย ;

ตะติยานุสสะติฏฐานัง วันทามิ ตัง สิเรนะหัง,

ข้าพเจ้าไหว้พระสงฆ์หมู่นั้น อันเป็นที่ตั้งแห่งความระลึก องค์ที่สาม ด้วยเศียรเกล้า ;

สังฆัสสาหัส์มิ ทาโส (หญิงว่า **ทาสี**) **วะ สังโฆ เม สามิกิสสะโร,**

ข้าพเจ้าเป็นทาสของพระสงฆ์, พระสงฆ์เป็นนาย มีอิสระเหนือข้าพเจ้า ;

สังโฆ ทุกขัสสะ ฆาตา จะ วิธาตา จะ หิตัสสะ เม,

พระสงฆ์เป็นเครื่องกำจัดทุกข์ และทรงไว้ซึ่งประโยชน์แก่ข้าพเจ้า ;

สังฆัสสาหัง นิยยาเทมิ สะรีรัญชีวิตัญจิทัง,

ข้าพเจ้ามอบกายถวายชีวิตนี้ แด่พระสงฆ์ ;

วันทันโตหัง (หญิงว่า **ตีหัง**) **จะริสสามิ สังฆัสโสปะฏิปันนะตัง,**

ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่จักประพฤติตาม ซึ่งความปฏิบัติดีของพระสงฆ์ ;

นัตถิ เม สะระณัง อัญญัง สังโฆ เม สะระณัง วะรัง,

สรณะอื่นของข้าพเจ้าไม่มี, พระสงฆ์เป็นสรณะอันประเสริฐของข้าพเจ้า ;

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ วัฑเฒยยัง สัตถุสาสะเน,

ด้วยการกล่าวคำสัจจ์นี้ ข้าพเจ้าพึงเจริญในพระศาสนาของพระศาสดา ;

สังฆัง เม วันทะมาเนนะ (หญิงว่า **มานายะ**) **ยัง ปุญญัง ปะสุตัง อิธะ,**

ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่ซึ่งพระสงฆ์ ได้ขวนขวายบุญใด ในบัดนี้ ;

สัพเพปิ อันตะรายา เม มาเหสุง ตัสสะ เตชะสา.

อันตรายทั้งปวง อย่าได้มีแก่ข้าพเจ้า ด้วยเดชแห่งบุญนั้น.

(หมอบกราบแล้วกล่าวว่า)

กาเยนะ วาจายะ วะ เจตะสา วา,

ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี ;

สังเฆ กุกัมมัง ปะกะตัง มะยา ยัง,

กรรมน่าติเตียนอันใด ที่ข้าพเจ้ากระทำแล้ว ในพระสงฆ์ ;

สังโฆ ปะฏิคคัณหะตุ อัจจะยันตัง,

ขอพระสงฆ์ จงงดซึ่งโทษล่วงเกินอันนั้น ;

กาลันตะเร สังวะริตุง วะ สังเฆ.

เพื่อการสำรวมระวัง ในพระสงฆ์ ในกาลต่อไป.

(ลุกขึ้นนั่งคุกเข่า)

(จบคำทำวัตรเย็น)

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

(๗. ติลักขณาทิคาถา)

(หันทะ มะยัง ติลักขะณาทิคาถาโย ภะณามะ เส.)

....

สัพเพ สังขารา อะนิจจาติ, ยะทา ปัญญายะ ปัสสะติ,	เมื่อใดบุคคลเห็นด้วยปัญญาว่า, สังขารทั้งปวงไม่เที่ยง,
อะถะ นิพพินทะติ ทุกเข, เอสะ มัคโค วิสุทธิยา,	เมื่อนั้น ย่อมเหนื่อยหน่ายในสิ่งที่เป็นทุกข์ ที่ตนหลง, นั่นแหละเป็นทางแห่งพระนิพพาน, อันเป็นธรรมหมดจด,
สัพเพ สังขารา ทุกขาติ, ยะทา ปัญญายะ ปัสสะติ,	เมื่อใด บุคคลเห็นด้วยปัญญาว่า, สังขารทั้งปวงเป็นทุกข์,

อะถะ นิพพินทะติ ทุกเข, เอสะ มัคโค วิสุทธิยา,	เมื่อนั้น ย่อมเหนื่อยหน่ายในสิ่งที่เป็นทุกข์ ที่ตนหลง, นั่นแหละเป็นทางแห่งพระนิพพาน, อันเป็นธรรมหมดจด,
สัพเพ ธัมมา อะนัตตาติ, ยะทา ปัญญายะ ปัสสะติ,	เมื่อใด บุคคลเห็นด้วยปัญญาว่า, ธรรมทั้งปวงเป็นอนัตตา,
อะถะ นิพพินทะติ ทุกเข, เอสะ มัคโค วิสุทธิยา,	เมื่อนั้น ย่อมเหนื่อยหน่ายในสิ่งที่เป็นทุกข์ ที่ตนหลง, นั่นแหละเป็นทางแห่งพระนิพพาน, อันเป็นธรรมหมดจด,
อัปปะกา เต มะนุสเสสุ, เย ชะนา ปาระคามิโน,	ในหมู่มนุษย์ทั้งหลาย, ผู้ที่ถึงฝั่งแห่งพระนิพพานมีน้อยนัก,
อะถายัง อิตะรา ปะชา, ตีระเมวา-นุธาวะติ,	หมู่มนุษย์นอกนั้น, ย่อมวิ่งเลาะอยู่ตามฝั่งในนี่เอง,
เย จะ โข สัมมะทักขาเต, ธัมเม ธัมมานุวัตติโน,	ก็ชนเหล่าใดประพฤติสมควรแก่ธรรม, ในธรรมที่ตรัสไว้ชอบแล้ว,
เต ชะนา ปาระเมสสันติ, มัจจุ-เธยยัง สุทุตตะรัง,	ชนเหล่านั้นจักถึงฝั่งแห่งพระนิพ-พาน, ข้ามพ้นบ่วงแห่งมัจจุราชที่ข้ามได้ยากนัก,
กัณ์หัง ธัมมัง วิปปะหายะ, สุกกัง ภาเวถะ ปัณฑิโต,	จงเป็นบัณฑิตละธรรมดำเสีย, แล้วเจริญธรรมขาว,
โอกา อะโนกะมาคัมมะ, วิเวเก ยัตถะ ทูระมัง, ตัต์ราภิระติมิจ-เฉยยะ, หิต์วา กาเม อะกิญจะโน.	จงมาถึงที่ไม่มีน้ำ, จากที่มีน้ำ, จงละกามเสีย, เป็นผู้ไม่มีความกังวล, จงยินดีเฉพาะต่อพระนิพพานอันเป็นที่สงัด, ซึ่งสัตว์ยินดีได้โดยยาก.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

(๘. อภิณ์หปัจจเวกขณะ)

(หันทะ มะยัง อะภิณ์หะปัจจะเวกขะณะปาฐัง ภะณามะ เส.)

....

ชะราธัมโมม์หิ,	เรามีความแก่เป็นธรรมดา,
ชะรัง อะนะตีโต, (หญิงว่า ตา)	เราจะล่วงพ้นความแก่ไปไม่ได้,
พะยาธิธัมโมม์หิ,	เรามีความเจ็บไข้เป็นธรรมดา,
พะยาธิง อะนะตีโต, (หญิงว่า ตา)	เราจะล่วงพ้นความเจ็บไข้ไปไม่ได้,
มะระณะธัมโมม์หิ,	เรามีความตายเป็นธรรมดา,
มะระณัง อะนะตีโต, (หญิงว่า ตา)	เราจะล่วงพ้นความตายไปไม่ได้,
สัพเพหิ เม ปิเยหิ มะนาเปหิ- นานาภาโว วินาภาโว,	เราจะละเว้นเป็นไปต่าง ๆ คือว่าจะพลัดพรากจากของรักของเจริญใจทั้งหลายทั้งปวง,
กัมมัสสะโกม์หิ,	เรามีกรรมเป็นของของตน,
กัมมะทายาโท (หญิงว่า ทา),	เราเป็นผู้รับผลของกรรมนั้น,
กัมมะโยนิ,	เราเป็นผู้มีกรรมเป็นกำเนิด,
กัมมะพันธุ,	เราเป็นผู้มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์,
กัมมะปะฏิสะระโณ (หญิงว่า ณา),	เราเป็นผู้มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย,
ยัง กัมมัง กะริสสามิ,	เราจักกระทำกรรมอันใดไว้,
กัล์ยาณัง วา ปาปะกัง วา,	ดีหรือชั่ว,
ตัสสะ ทายาโท (หญิงว่า ทา) **ภะวิสสามิ,**	เราจักเป็นผู้รับผลของกรรมนั้น,
เอวัง อัมเหหิ อภิณ์หัง ปัจจะเวกขิตัพพัง.	เราจะพิจารณาอย่างนี้ทุก ๆ วันแล.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

(๙. ภัทเทกรัตตคาถา)

(หันทะ มะยัง ภัทเทกะรัตตะคาถาโย ภะณามะ เส.)

....

อะตีตัง นาน์วาคะเมยยะ, นัปปะ–ฏิกังเข อะนาคะตัง,	บุคคลไม่ควรตามคิดถึงสิ่งที่ล่วงไปแล้ว ด้วยอาลัย, และไม่พึงพะวงในสิ่งที่ยังมาไม่ถึง,
ยะทะตีตัมปะหีนันตัง, อัปปัตตัญ–จะอะนาคะตัง,	สิ่งเป็นอดีตก็ละไปแล้ว, สิ่งเป็นอนาคตก็ยังไม่มา,
ปัจจุปปันนัญจะ โย ธัมมัง, ตัตถะ ตัตถะ วิปัสสะติ, อะสังหิรัง อะสังกุปปัง, ตัง วิทธา มะนุพ์รูหะเย,	ผู้ใดเห็นธรรมอันเกิดขึ้นเฉพาะหน้าในที่นั้น ๆ อย่างแจ่มแจ้ง, ไม่ง่อนแง่นคลอนแคลน, เขาควรพอกพูนอาการเช่นนั้นไว้,
อัชเชวะ กิจจะมาตัปปัง, โก ชัญ–ญา มะระณัง สุเว,	ความเพียรเป็นกิจที่ต้องทำวันนี้, ใครจะรู้ความตาย แม้พรุ่งนี้,
นะ หิ โน สังคะรันเตนะ, มะหา–เสเนนะ มัจจุนา,	เพราะการผัดเพี้ยนต่อมัจจุราชซึ่งมีเสนามาก, ย่อมไม่มีสำหรับเรา,
เอวัง วิหาริมาตาปิง, อะโหรัตตะ–มะตันทิตัง, ตัง เว ภัทเทกะรัตโตติ, สันโต อาจิกขะเต มุนิ.	มุนีผู้สงบ ย่อมกล่าวเรียก, ผู้มีความเพียรอยู่เช่นนั้น, ไม่เกียจ–คร้านทั้งกลางวันกลางคืน ว่า, "ผู้เป็นอยู่แม้เพียงราตรีเดียว ก็น่าชม"

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

(๑๐. ภารสุตตคาถา)

(หันทะ มะยัง ภาระสุตตะคาถาโย ภะณามะ เส.)

....

ภารา หะเว ปัญจักขันธา,	ขันธ์ทั้งห้า เป็นของหนักเน้อ,
ภาระหาโร จะ ปุคคะโล,	บุคคลแหละ เป็นผู้แบกของหนักพาไป,
ภาราทานัง ทุกขัง โลเก,	การแบกถือของหนัก เป็นความทุกข์ในโลก,
ภาระนิกเขปะนัง สุขัง,	การสลัดของหนัก ทิ้งลงเสีย เป็นความสุข,
นิกขิปิต๎วา คะรุง ภารัง,	พระอริยเจ้า สลัดทิ้งของหนัก ลงเสียแล้ว,
อัญญัง ภารัง อะนาทิยะ,	ทั้งไม่หยิบฉวยเอาของหนักอันอื่นขึ้นมาอีก,
สะมูลัง ตัณ๎หัง อัพพุย๎หะ,	ก็เป็นผู้ถอนตัณหาขึ้นได้ กระทั่งราก,
นิจฉาโต ปะรินิพพุโต.	เป็นผู้หมดสิ่งปรารถนา, ดับสนิทไม่มีส่วนเหลือ.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

ปัจจเวกขณปาฐะ

(๑๑. อตีตปัจจเวกขะณะปาฐะ)

(หันทะ มะยัง อตีตะปัจจะเวกขะณะปาฐัง ภะณามะ เส.)

....

(ข้อว่าด้วยจีวร) เครื่องนุ่งห่ม

อัชชะ มะยา อะปัจจะเวกขิต๎วา ยัง, จีวะรัง ปะริภุตตัง,	จีวรใด อันเรานุ่งห่มแล้วไม่ทันพิจารณาในวันนี้,
ตัง ยาวะเทวะ สีตัสสะ ปะฏิฆาตายะ,	จีวรนั้น เรานุ่งห่มแล้ว เพียงเพื่อบำบัดความหนาว,
อุณ๎หัสสะ ปะฏิฆาตายะ,	เพื่อบำบัดความร้อน,
ฑังสะมะกะสะวาตาตะปะสิริงสะ–ปะสัมผัสสานัง ปะฏิฆาตายะ,	เพื่อบำบัดสัมผัสอันเกิดจากเหลือบ ยุง ลม แดด และสัตว์เลื้อยคลานทั้งหลาย,

ยาวะเทวะ หิริโกปินะปะฏิจฉาทะนัตถัง ฯ	และเพียงเพื่อปกปิดอวัยวะ อันให้เกิดความละอาย.

(ข้อว่าด้วยบิณฑบาต) อาหาร

อัชชะ มะยา อะปัจจะเวกขิตวา	บิณฑบาตใด อันเราฉันแล้วไม่ทัน
โย ปิณฑะปาโต ปะริภุตโต,	พิจารณาในวันนี้,
โส เนวะ ท์วายะ,	บิณฑบาตนั้น เราฉันแล้ว ไม่ใช่เป็นไปเพื่อความเพลิดเพลินสนุกสนาน,
นะ มะทายะ,	ไม่ใช่เป็นไปเพื่อความเมามันเกิดกำลังพลังทางกาย,
นะ มัณฑะนายะ,	ไม่ใช่เป็นไปเพื่อประดับ,
นะ วิภูสะนายะ,	ไม่ใช่เป็นไปเพื่อตกแต่ง,
ยาวะเทวะ อิมัสสะ กายัสสะ ฐิติยา,	แต่ให้เป็นไปเพียงเพื่อความตั้งอยู่ได้แห่งกายนี้,
ยาปะนายะ,	เพื่อความเป็นไปได้ของอัตตภาพ,
วิหิงสุปะระติยา,	เพื่อความสิ้นไปแห่งความลำบากทางกาย,
พ์รัห์มะจะริยานุคคะหายะ,	เพื่ออนุเคราะห์แก่การประพฤติพรหมจรรย์,
อิติ ปุราณัญจะ เวทะนังปะฏิหังขามิ,	ด้วยการทำอย่างนี้, เราย่อมระงับเสียได้ซึ่งทุกขเวทนาเก่าคือ ความหิว,
นะวัญจะ เวทะนัง นะ อุปปาเทสสามิ,	และไม่ทำทุกขเวทนาใหม่ให้เกิดขึ้น,
ยาต์รา จะ เม ภะวิสสะติ, อะนะวัชชะตา จะ ผาสุวิหาโร จาติ ฯ	อนึ่ง ความเป็นไปโดยสะดวกแห่งอัตตภาพนี้ด้วย, ความเป็นผู้หาโทษมิได้ด้วย, และความเป็นอยู่โดยผาสุกด้วย, จักมีแก่เรา, ดังนี้.

(ข้อว่าด้วยเสนาสนะ) ที่อยู่อาศัย

อัชชะ มะยา อะปัจจะเวกขิตวา	เสนาสนะใด อันเราใช้สอยแล้ว
ยัง เสนาสะนัง ปะริภุตตัง,	ไม่ทันพิจารณา ในวันนี้,
ตัง ยาวะเทวะ สีตัสสะ ปะฏิฆาตายะ,	เสนาสนะนั้น เราใช้สอยแล้ว เพียงเพื่อบำบัดความหนาว,

อุณ๎หัสสะ ปะฏิฆาตายะ, เพื่อบำบัดความร้อน,
ฑังสะมะกะสะวาตาตะปะสิริงสะ–ปะสัมผัสสานัง ปะฏิฆาตายะ, เพื่อบำบัดสัมผัสอันเกิดจากเหลือบ ยุง ลม แดด และสัตว์เลื้อยคลานทั้งหลาย,

ยาวะเทวะ อุตุปะริสสะยะวิโนทะ–นัง ปะฏิสัลลานารามัตถัง ฯ เพียงเพื่อบรรเทาอันตรายอันจะพึงมีจากดินฟ้าอากาศ, และเพื่อความเป็นผู้ยินดีอยู่ได้, ในที่หลีกเร้นสำหรับภาวนา.

(ข้อว่าด้วยคิลานเภสัช) ยารักษาโรค

อัชชะ มะยา อะปัจจะเวกขิต๎วา โย คิลานะปัจจะยะเภสัชชะ ปะริกขาโร ปะริภุตโต, คิลานเภสัชบริขารใด อันเราบริโภคแล้ว ไม่ทันพิจารณา ในวันนี้,

โส ยาวะเทวะ อุปปันนานัง เวย–ยาพาธิกานัง เวทะนานัง ปะฏิฆาตายะ, คิลานเภสัชบริขารนั้นเราบริโภคแล้ว, เพียงเพื่อบำบัดทุกขเวทนาอันบังเกิดขึ้นแล้ว, มีอาพาธต่าง ๆ เป็นมูล,

อัพ๎ยาปัชฌะปะระมะตายาติ ฯ เพื่อความเป็นผู้ไม่มีโรคเบียดเบียนเป็นอย่างยิ่ง, ดังนี้.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

(๑๒. คำแผ่เมตตา)

อิทังโน ปุญญะภาคัง สัพพะสัตตานัง เทมะ, ข้าพเจ้าขออุทิศส่วนบุญส่วนกุศล ที่ได้บำเพ็ญมาแล้วในวันนี้ให้แก่ บิดามารดา อุปัชฌาย์ครูบาอาจารย์ ท่านผู้มีพระคุณ ท่านผู้มีบุญคุณ ตลอดถึงเจ้ากรรมนายเวร เทพบุตร เทพธิดา ทุก ๆ พระองค์ ภูตผีปีศาจทั้งหลาย สรรพสัตว์ทั้งหลาย

สัพเพ สัตตา,	อันว่าสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง ที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น
อะเวรา โหนตุ,	จงเป็นสุข ๆ เถิด อย่าได้มีเวรซึ่งกันและกันเลย
อัพ์ยาปัชฌา โหนตุ,	จงเป็นสุข ๆ เถิด อย่าได้พยาบาทเบียดเบียน ซึ่งกันและกันเลย
อะนีฆา โหนตุ	จงเป็นสุข ๆ เถิด อย่าได้มีความทุกข์กายทุกข์ใจเลย
สุขี อัตตานัง ปะริหะรันตุ,	จงมีความสุขกาย สุขใจ รักษาตนให้รอดพ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นนี้เทอญ.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

กรวดน้ำตอนเย็น

(๑๓. อุททิสสนาธิฏฐานคาถา)

(นำ) หันทะ มะยัง อุททิสสะนาธิฏฐานะคาถาโย ภะณามะ เส.

อิมินา ปุญญะกัมเมนะ	ด้วยบุญนี้ อุทิศให้
อุปัชฌายา คุณุตตะรา	อุปัชฌาย์ ผู้เลิศคุณ
อาจะริยูปะการา จะ	แลอาจารย์ ผู้เกื้อหนุน
มาตา ปิตา จะ ญาตะกา	ทั้งพ่อแม่ และปวงญาติ
สุริโย จันทิมา ราชา	สูรย์จันทร์ และราชา

คุณะวันตา นะราปิ จะ	ผู้ทรงคุณ หรือสูงชาติ
พ๎รัห๎มะมารา จะ อินทา จะ	พรหมมาร และอินทราช
โลกะปาลา จะ เทวะตา	ทั้งทวยเทพ และโลกบาล
ยะโม มิตตา มะนุสสา จะ	ยมราช มนุษย์มิตร
มัชฌัตตา เวริกาปิ จะ	ผู้เป็นกลาง ผู้จองผลาญ
สัพเพ สัตตา สุขี โหนตุ	ขอให้ เป็นสุขศานต์
	ทุกทั่วหน้า อย่าทุกข์ทน
ปุญญานิ ปะกะตานิ เม	บุญผอง ที่ข้าฯทำ
	จงช่วยอำ นวยศุภผล
สุขัง จะ ติวิธัง เทนตุ	ให้สุข สามอย่างล้น
ขิปปัง ปาเปถะ โวมะตัง	ให้ลุถึง นิพพานพลัน
อิมินา ปุญญะกัมเมนะ	ด้วยบุญนี้ ที่เราทำ
อิมินา อุททิเสนะ จะ	แลอุทิศ ให้ปวงสัตว์
ขิปปาหัง สุละเภ เจวะ	เราพลันได้ ซึ่งการตัด
ตัณหุปาทานะเฉทะนัง	ตัวตัณหา อุปาทาน
เย สันตาเน หินา ธัมมา	สิ่งชั่ว ในดวงใจ
ยาวะ นิพพานะโต มะมัง	กว่าเราจะ ถึงนิพพาน
นัสสันตุ สัพพะทา เยวะ	มลายสิ้น จากสันดาน
ยัตถะ ชาโต ภะเว ภะเว	ทุก ๆ ภพ ที่เราเกิด
อุชุจิตตัง สะติปัญญา	มีจิตตรง และสติ
	ทั้งปัญญา อันประเสริฐ
สัลเลโข วิริยัมหินา	พร้อมทั้ง ความเพียรเลิศ
	เป็นเครื่องขูด กิเลสหาย
มารา ละภันตุ โนกาสัง	โอกาส อย่าพึงมี
	แก่หมู่มาร สิ้นทั้งหลาย

กาตุญจะ วิริเยสุ เม	เป็นช่อง ประทุษร้าย
	ทำลายล้าง ความเพียรจม
พุทธาทิปะวะโร นาโถ	พระพุทธผู้ บวรนาถ
ธัมโม นาโถ วะรุตตะโม	พระธรรมที่ พึ่งอุดม
นาโถ ปัจเจกะพุทโธ จะ	พระปัจเจ กะพุทธสม-
สังโฆ นาโถตตะโร มะมัง	ทบพระสงฆ์ ที่พึ่งผยอง
เตโสตตะมานุภาเวนะ	ด้วยอา นุภาพนั้น
มาโรกาสัง ละภันตุ มา	ขอหมู่มาร อย่าได้ช่อง
ทะสะปุญญานุภาเวนะ	ด้วยเดชบุญ ทั้งสิบป้อง
มาโรกาสัง ละภันตุ มา	อย่าเปิดโอ กาสแก่มาร (เทอญ)

สพฺพปาปสฺส อกรณํ	กุสลสฺสูปสมฺปทา
สจิตฺตปริโยทปนํ	เอตํ พุทฺธาน สาสนํ

การไม่ทำบาปทั้งปวง การทำกุศลให้ถึงพร้อม

การชำระจิตให้ผ่องใส

นี้เป็นคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย.

อนูปวาโท อนูปฆาโต	ปาฏิโมกฺเข จ สํวโร
มตฺตญฺญุตา จ ภตฺตสฺมึ	ปนฺตญฺจ สยนาสนํ
อธิจิตฺเต จ อาโยโค	เอตํ พุทฺธาน สาสนํ

การไม่พูดร้าย การไม่ทำร้าย

การสำรวมในพระปาฏิโมกข์

การเป็นผู้รู้จักประมาณในอาหาร

การนอนการนั่งในที่อันสงบสงัด

การประกอบความเพียรในการชำระจิตให้ยิ่ง

นี้เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย

(๑๔. บท ปลงสังขาร)

โอ้โอ๋อนิจจา, สังขารามันบ่เที่ยง, ยังวนเวียนในวัฏฏะ,
การเวียนว่าย ตายเกิด, รู้ไม่จริง รู้ไม่แน่, "ก็ต้องเกิด"
"เพราะได้เกิดมาใช้กรรม", ในภพนี้ รู้จริง รู้แน่,
รู้ประเสริฐ แห่งสังขาร, มีอะไร ในสังขาร,
มีขันธ์ห้า อยู่ในสังขาร, อยู่ในกาย ของเรานี้,
เข้าใจแล้ว จะหลุดพ้น, แห่งความทุกข์ การเวียนว่าย,
ในวัฏฏะ ความสงสาร, เกิดแก่ และเจ็บตาย,
มาใช้กรรมในชาตินี้, หมอก็ช่วย หายไม่ได้, "ในชาตินี้"

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

(๑๕. บูชาพระคุณห้า)

ยกมือขึ้นเถิดหนาไหว้บูชาพระรัตนตรัย **บูชาคุณพระพุทธ** ที่บริสุทธิ์และแจ่มใส **บูชาคุณพระธรรม** ที่ท่านน้อมนำ เชิดชูไว้ **บูชาคุณพระสงฆ์** ที่ท่านดำรงพระศาสนา **บูชาบิดามารดา** ที่เลี้ยงเรามาจนเติบใหญ่ **บูชาครูอาจารย์** ที่ท่านบันดาลวิชาให้ไว้ **บูชาห้าอย่างนี้** จำให้ดีนะท่านเอย

เตรียมตัวกราบเถิดหนา ท่านที่มาในกองทัพธรรม
กราบหนึ่ง คุณพระพุทธ ที่บริสุทธิ์ และแจ่มใส
กราบสอง คุณพระธรรม ที่ท่านน้อมนำ เชิดชูไว้
กราบสาม คุณพระสงฆ์ ที่ท่านดำรง พระศาสนา
กราบสี่ บิดามารดา ที่เลี้ยงเรามาจนเติบใหญ่
กราบห้า ครูอาจารย์ ที่ท่านบันดาลวิชาให้ไว้
กราบไหว้ ให้ได้ห้าครั้ง ท่องให้จำนะท่านเอย
ต่อไปภายภาคหน้า **เราจะถึงซึ่งนิพพาน เราจะถึงซึ่งนิพพาน.**

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

(๑๖. คำอาราธนาธรรม)

....

พ๎รัห๎มา จะ โลกาธิปะตี สะหัมปะติ,
กัตอัญชะลี อันธิวะรัง อะยาจะถะ,
สันตีธะ สัตตาปปะระชักขะชาติกา,
เทเสตุ ธัมมัง อะนุกัมปิมัง ปะชัง.

ท้าวสหัมบดี ผู้เป็นอธิบดีแห่งพรหมโลก ได้กระทำอัญชลี แล้วทูลวิงวอนขอพรพระพุทธเจ้าผู้ประเสริฐว่า สัตว์ผู้มีธุลีในดวงตาน้อยมีอยู่ในโลกนี้ ขอพระองค์โปรดแสดงธรรมอนุเคราะห์ด้วยเถิด

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

อานิสงส์แห่งการฟังธรรม ๕

๑. ผู้ฟังย่อมได้ฟังสิ่งที่ยังไม่เคยฟัง *(อัสสุตัง สุณาติ)*
๒. ย่อมเข้าใจชัดสิ่งที่ได้ฟังแล้ว *(สุตัง ปริโยทเปติ)*
๓. ย่อมบรรเทาความสงสัยเสียได้ *(กังขัง วิหนติ)*
๔. ย่อมทำความเห็นให้ถูกตรง *(ทิฏฐิง อุชุง กโรติ)*
๕. จิตของผู้ฟังย่อมเลื่อมใส *(จิตตมัสสะ ปสีทติ)*

(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๐๒)

ธมฺโม หเว รกฺขติ ธมฺมจารี ธรรมแล ย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม.
ธมฺมจารี สุขํ เสติ ผู้ประพฤติธรรมย่อมอยู่เป็นสุข.

ภาค ๒
บทสวดมนต์พิเศษ

(๑. คาถานมัสการพระอรหันต์ ๘ ทิศ)

(ทำนองสรภัญญะ)

(นำ) หันทะ มะยัง สะระภัญเญนะ พุทธะมังคะละคาถาโย ภะณามะ เส.

(รับ) สัมพุทโธ ทิปะทัง เสฏโฐ นิสินโน เจวะ มัชฌิเม

โกณฑัญโญ ปุพพะภาเค จะ อาคะเณยเย จะ กัสสะโป

สารีปุตโต จะ ทักขิเณ หะระติเย อุปาลี จะ

ปัจฉิเมปิ จะ อานันโท พายัพเพ จะ คะวัมปะติ

โมคคัลลาโน จะ อุตตะเร อิสาเณปิ จะ ราหุโล

อิเม โข มังคะลา พุทธา สัพเพ อิธะ ปะติฏฐิตา

วันทิตา เต จะ อัมเหหิ สักกาเรหิ จะ ปูชิตา

เอเตสัง อานุภาเวนะ สัพพะโสตถี ภะวันตุ โน ฯ

อิจเจวะมัจจัน ตะนะมัสสะเนยยัง

นะมัสสะมาโน ระตะนัตตะยัง ยัง

ปุญญาภิสันทัง วิปุลัง อะลัตถัง

ตัสสานุภาเวนะ หะตันตะราโย ฯ

☸☸☸☸☸☸☸☸☸☸☸☸☸☸☸

(๒. คาถานมัสการพระพุทธสิหิงค์)

(ทำนองสรภัญญะ)

(นำ) หันทะ มะยัง พุทธะปะสังสา คาถาโย พุทธะสิหิงโค นามะ ภะณามะ เส.

(รับ) อิติ ปะวะระสิหิงโค อุตตะมะยะโสปิ เตโช
ยัตถะ กัตถะ จิตโตโส สักกาโร อุปาโท
สะกาละพุทธะสาสะนัง โชตะยันโตวะ ทีโป
สุระนะเรหิ มะหิโต ธะระมาโนวะ พุทโธติ

พุทธะสิหิงคา อุบัติมา ณ แดนใด
ประเสริฐ ธ เกริกไกร ดุจกายพระศาสดา
เป็นที่เคารพน้อม มนุษย์พร้อมทั้งเทวา
เปรียบเช่นชวาลา ศาสนาที่ยืนยง
เหมือนหนึ่งพระสัมพุทธ สุวิสุทธิ์พระชนม์คง
แดนใดพระดำรง พระศาสน์คงก็จำรูญ
ด้วยเดชสิทธิศักดิ์ ธ พิทักษ์อนุกูล
พระศาสน์บ่มีสูญ พระเพิ่มพูนมหิทธา
ข้าฯ ขอเคารพน้อม วจีค้อมขึ้นบูชา
พิทักษ์ ธ รักษา พระศาสน์มาตลอดกาล
ปวงข้าฯ จะประกาศ พุทธศาสน์ให้ไพศาล
ขอพระอภิบาล ชินมารนิรันดร์ เทอญฯ

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

(๓. บทสวดบารมี ๓๐ ทัส)

ทานะ ปาระมี สัมปันโน, **ทานะ** อุปะปาระมี สัมปันโน, **ทานะ** ปะระมัตถะปาระมี สัมปันโน, เมตตา ไมตรี กรุณา มุทิตา อุเบกขา ปาระมี สัมปันโน, อิติปิโส ภะคะวา

สีละ ปาระมี สัมปันโน, **สีละ** อุปะปาระมี สัมปันโน, **สีละ** ปะระมัตถะปาระมี สัมปันโน, เมตตา ไมตรี กรุณา มุทิตา อุเบกขา ปาระมี สัมปันโน, อิติปิโส ภะคะวา

เนกขัมมะ ปาระมี สัมปันโน, **เนกขัมมะ** อุปะปาระมี สัมปันโน, **เนกขัมมะ** ปะระมัตถะปาระมี สัมปันโน, เมตตา ไมตรี กรุณา มุทิตา อุเบกขา ปาระมี สัมปันโน, อิติปิโส ภะคะวา

ปัญญา ปาระมี สัมปันโน, **ปัญญา** อุปะปาระมี สัมปันโน, **ปัญญา** ปะระมัตถะปาระมี สัมปันโน, เมตตา ไมตรี กรุณา มุทิตา อุเบกขา ปาระมี สัมปันโน, อิติปิโส ภะคะวา

วิริยะ ปาระมี สัมปันโน, **วิริยะ** อุปะปาระมี สัมปันโน, **วิริยะ** ปะระมัตถะปาระมี สัมปันโน, เมตตา ไมตรี กรุณา มุทิตา อุเบกขา ปาระมี สัมปันโน, อิติปิโส ภะคะวา

ขันติ ปาระมี สัมปันโน, **ขันติ** อุปะปาระมี สัมปันโน, **ขันติ** ปะระมัตถะปาระมี สัมปันโน, เมตตา ไมตรี กรุณา มุทิตา อุเบกขา ปาระมี สัมปันโน, อิติปิโส ภะคะวา

สัจจะ ปาระมี สัมปันโน, **สัจจะ** อุปะปาระมี สัมปันโน, **สัจจะ** ปะระมัตถะปาระมี สัมปันโน, เมตตา ไมตรี กรุณา มุทิตา อุเบกขา ปาระมี สัมปันโน, อิติปิโส ภะคะวา

อธิษฐานะ ปาระมี สัมปันโน, **อธิษฐานะ** อุปะปาระมี สัมปันโน, **อธิษฐานะ** ปะระมัตถะปาระมี สัมปันโน, เมตตา ไมตรี กรุณา มุทิตา อุเบกขา ปาระมี สัมปันโน, อิติปิโส ภะคะวา

เมตตา ปาระมี สัมปันโน, **เมตตา** อุปะปาระมี สัมปันโน, **เมตตา** ประระมัตถะปาระมี สัมปันโน, เมตตา ไมตรี กรุณา มุทิตา อุเบกขา ปาระมี สัมปันโน, อิติปิโส ภะคะวา

อุเบกขา ปาระมี สัมปันโน, **อุเบกขา** อุปะปาระมี สัมปันโน, **อุเบกขา** ประระมัตถะปาระมี สัมปันโน, เมตตา ไมตรี กรุณา มุทิตา อุเบกขา ปาระมี สัมปันโน, อิติปิโส ภะคะวา

ทะสะ ปาระมี สัมปันโน **ทะสะ** อุปะปาระมี สัมปันโน **ทะสะ** ประระมัตถะปาระมี สัมปันโน เมตตา ไมตรี กรุณา มุทิตา อุเบกขา ปาระมี สัมปันโน อิติปิโส ภะคะวา

พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ นะมามิหัง ฯ

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

(๔. พระคาถาป้องกันภัยทั้งสิบทิศ)

บูรพารัส์มิง พระพุทธะคุณัง **บูรพารัส์มิง** พระธัมเมตัง **บูรพารัส์มิง** พระสังฆานัง ทุกขะโรคะภะยัง วิวัญชัยเย สัพพะทุกข์ สัพพะโศก สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร วิวัญชัยเย สัพพะธะนัง สัพพะลาภัง ภะวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุ ฯ

หมายเหตุ เปลี่ยนเฉพาะ **“บูรพา”** เป็น **อาคเนย์**...**ทักษิณ**...**หรดี**...**ปัจจิม**... **พายัพ**...**อุดร**...**อิสาน**...**อากาศ**...**ปฐวี**...นอกนั้นเหมือนกัน

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

(๕. พระคาถามงคลจักรวาฬทั้งแปดทิศ)

อิมัส์มิงมงคลจักรวาฬทั้งแปดทิศ ประสิทธิจงมาเป็นกำแพงแก้วทั้งเจ็ดชั้น มาป้องกันห้อมล้อมรอบครอบทั่ว อนัตตา ราชะ เสมานาเขตเต สะมันตา สะตะโย ชะนะ สะตะสะหัสสานิ **พุทธะชาละปะริกเขตเต** รักขันตุ สุรักขันตุ ฯ

หมายเหตุ เปลี่ยนเฉพาะ **"พุทธะชาละปะริกเขตเต"**... เป็น **ธัมมะชาละปะริกเขตเต...ปัจเจกะพุทธะชาละปะริกเขตเต...สังฆะชาละปะริกเขตเต**...นอกนั้นเหมือนกัน

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

(๖. อริยธนคาถา)

(หันทะ มะยัง อะริยะธะนะคาถาโย ภะณามะ เส.)

....

ยัสสะ สัทธา ตะถาคะเต (หญิงว่าตา),	ศรัทธาในพระตถาคตของผู้ใด,
อะจะลา สุปะติฏฐิตา,	ตั้งมั่นอย่างดี ไม่หวั่นไหว,
สีลัญจะ ยัสสะ กัล์ยาณัง, อะริยะกันตัง	และศีลของผู้ใดงาม, เป็นที่สรรเสริญ
ปะสังสิตัง,	ที่พอใจ ของพระอริยเจ้า,
สังเฆ ปะสาโท ยัสสัตถิ, อุชุภูตัญจะ	ความเลื่อมใสของผู้ใดมีในพระสงฆ์,
ทัสสะนัง,	และความเห็นของผู้ใดตรง,
อะทะฬิทโทติ ตัง อาหุ, อะโมฆัน-	บัณฑิตกล่าวเรียกเขาผู้นั้นว่า คนไม่จน,
ตัสสะ ชีวิตัง,	ชีวิตของเขาไม่เป็นหมัน,
ตัส์มา สัทธัญจะ สีลัญจะ,	เพราะฉะนั้น, เมื่อระลึกได้ ถึงคำสั่งสอน
ปะสาทัง ธัมมะทัสสะนัง, อะนุยุญ-	ของพระพุทธเจ้าอยู่, ผู้มีปัญญา
เชถะ เมธาวี, สะรัง พุทธานะ-	ควรก่อสร้างศรัทธา ศีล, ความเลื่อมใส,
สาสะนัง.	และความเห็นธรรมให้เนือง ๆ.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

(๗. ธัมมคารวาทิคาถา)

(หันทะ มะยัง ธัมมะคาระวาทิคาถาโย ภะณามะ เส.)

....

เย จะ อะตีตา สัมพุทธา, เย จะ พุทธา อะนาคะตา, โย เจตะระหิ สัมพุทโธ, พะหุนนัง โสกะนาสะโน,	พระพุทธเจ้าบรรดาที่ล่วงลับไปแล้ว ด้วย, ที่ยังไม่มาตรัสรู้ด้วย, และ พระพุทธเจ้าผู้ขจัดโศกของมหาชน ในกาลบัดนี้ ด้วย,
สัพเพ สัทธัมมะคะรุโน, วิหะริงสุ วิหาติ จะ, อะถาปิ วิหะริสสันติ, เอสา พุทธานะธัมมะตา,	พระพุทธเจ้าทั้งปวงนั้น ทุกพระองค์ เคารพพระธรรม, ได้เป็นมาแล้วด้วย, กำลังเป็นอยู่ด้วย, และจักเป็นด้วย, เพราะธรรมดาของพระพุทธเจ้า ทั้งหลาย, เป็นเช่นนั้นเอง,
ตัส์มา หิ อัตตะกาเมนะ, มะหัตตะ–มะภิกังขะตา, สัทธัมโม คะรุกา–ตัพโพ, สะรัง พุทธานะสาสะนัง,	เพราะฉะนั้น บุคคลผู้รักตน, หวัง อยู่เฉพาะคุณเบื้องสูง, เมื่อระลึก ได้ถึงคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าอยู่, จงทำความเคารพพระธรรม,
นะ หิ ธัมโม อะธัมโม จะ, อุโภ สะมะวิปากิโน,	ธรรม และ อธรรม จะมีผลเหมือนกัน ทั้งสองอย่าง หามิได้,
อะธัมโม นิระยัง เนติ, ธัมโม ปา–เปติ สุคะติง,	อธรรม ย่อมนำไปนรก, ธรรมย่อม นำไปถึงสุคติ,
ธัมโม หะเว รักขะติ ธัมมะจาริง,	ธรรมแหละ ย่อมรักษา ผู้ประพฤติ ธรรมเป็นนิจ,
ธัมโม สุจิณโณ สุขะมาวะหาติ,	ธรรมที่ประพฤติดีแล้ว, ย่อมนำสุข มาให้ตน,
เอสานิสังโส ธัมเม สุจิณเณ.	นี่เป็นอานิสงส์ ในธรรมที่ตน ประพฤติดีแล้ว.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

(๘. ปฐมพุทธภาสิตคาถา)

(หันทะ มะยัง ปะฐะมะพุทธะภาสิตะคาถาโย ภะณามะ เส.)

....

อะเนกะชาติสังสารัง, สันธาวิสสัง อะนิพพิสัง,	เมื่อเรายังไม่พบญาณ, ได้แล่นท่องเที่ยวไปในสงสารเป็นอเนกชาติ,
คะหะการัง คะเวสันโต, ทุกขา ชาติ ปุนัปปุนัง,	แสวงหาอยู่ซึ่งนายช่างปลูกเรือน, คือตัณหาผู้สร้างภพ, การเกิดทุกคราว เป็นทุกข์ร่ำไป,
คะหะการะกะ ทิฏโฐสิ, ปุนะ เคหัง นะ กาหะสิ,	นี่แน่ะ นายช่างปลูกเรือน, เรารู้จักเจ้าเสียแล้ว เจ้าจะทำเรือนให้เราไม่ได้อีกแล้ว,
สัพพา เต ผาสุกา ภัคคา, คะหะ–กูฏัง วิสังขะตัง,	โครงเรือนทั้งหมดของเจ้าเราหักเสียแล้ว, ยอดเรือนเราก็รื้อเสียแล้ว
วิสังขาระคะตัง จิตตัง, ตัณ์หานัง ขะยะมัชฌะคา.	จิตของเราถึงแล้วซึ่งสภาพที่อะไรปรุงแต่งไม่ได้อีกต่อไป, มันได้ถึงแล้วซึ่งความสิ้นไปแห่งตัณหา, **(คือ ถึงนิพพาน)**

....

(๙. ปัจฉิมพุทโธวาทปาฐะ)

(หันทะ มะยัง ปัจฉิมะพุทโธวาทะปาฐัง ภะณามะ เส.)

....

หันทะทานิ ภิกขะเว อามันตะยามิ โว,	ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย! บัดนี้, เราขอเตือนท่านทั้งหลายว่า,
วะยะธัมมา สังขารา	สังขารทั้งหลายมีความเสื่อมไปเป็นธรรมดา,
อัปปะมาเทนะ สัมปาเทถะ,	ท่านทั้งหลาย, จงทำความไม่ประมาทให้ถึงพร้อมเถิด,
อะยัง ตะถาคะตัสสะ ปัจฉิมา วาจา.	นี่เป็นพระวาจามีในครั้งสุดท้ายของพระตถาคตเจ้า.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

(๑๐. ถวายพรพระ)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ ฯ
(กล่าว ๓ จบ)

อิติปิโส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ, วิชชาจะระณะสัมปันโน, สุคะโต, โลกะวิทู, อะนุตตะโร ปุริสะทัม มะสาระถิ, สัตถา เทวะมะนุสสานัง, พุทโธ, ภะคะวาติ.

ส์วากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม, สันทิฏฐิโก, อะกาลิโก, เอหิปัสสิโก, โอปะนะยิโก, ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหีติ.

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, ยะทิทัง, จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะปุริสะปุคคะลา, เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, อาหุเนยโย, ปาหุเนยโย, ทักขิเณยโย, อัญชะลีกะระณีโย, อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

(๑๑. พุทธชัยมงคลคาถา)

พาหุง สะหัสสะมะภินิมมิตะ–	พระจอมมุนี ได้ชนะพญามารผู้นิรมิต
สาวุธันตัง, ค์รีเมขะลัง	แขนมากตั้งพัน ถืออาวุธครบมือ
อุทิตะโฆระสะเสนะมารัง,	ขี่คชสารครีเมขละพร้อมด้วยเสนามาร
ทานาทิธัมมะวิธินา	โห่ร้องก้องกึก ด้วยธรรมวิธีทานบารมี
ชิตะวา มุนินโท,	เป็นต้น ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมี
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต	แก่ท่าน ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคล
ชะยะมังคะลานิ,	นั้น

มาราติเรกะมะภิยุชฌิตะสัพพะ–รัตติง, โฆรัมปะนาฬะวะกะมักขะมะ–ถัทธะยักขัง, ขันตี สุทันตะวิธินา ชิตะวา มุนินโท, ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ,	พระจอมมุนี ได้ชนะอาฬวกยักษ์ผู้มีจิตกระด้าง ปราศจากความอดทน มีฤทธิ์พิลึกยิ่งกว่าพญามาร เข้ามาต่อสู้ยิ่งนักจนตลอดรุ่ง ด้วยวิธีทรมานเป็นอันดี คือพระขันตี ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่านด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น
นาฬาคิริง คะชะวะรัง อะติมัตตะภูตัง, ทาวัคคิจักกะมะสะนีวะ สุทารุณันตัง เมตตัมพุเสกะวิธินา ชิตะวา มุนินโท, ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ,	พระจอมมุนี ได้ชนะช้างตัวประเสริฐชื่อนาฬาคีรี เป็นช้างเมายิ่งนักแสนที่จะทารุณประดุจไฟป่าและจักราวุธ และสายฟ้า ด้วยวิธีรดลงด้วยน้ำ คือพระเมตตา ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่านด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น
อุกขิตตะขัคคะมะติหัตถะ–สุทารุณันตัง, ธาวันติโยชะนะปะถัง–คุลิมาละวันตัง อิทธีภิสังขะตะมะโน ชิตะวา มุนินโท, ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ,	พระจอมมุนี มีพระหฤทัยไปในที่จะกระทำอิทธิปาฏิหาริย์ได้ชนะโจรชื่อองคุลิมาล (ผู้มีพวงคือนิ้วมือมนุษย์) แสนร้ายกาจมีฝีมือถือดาบวิ่งไล่พระองค์ไปสิ้นทาง ๓ โยชน์ ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่านด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น
กัต์วานะ กัฏฐะมุทะรัง อิวะ คัพภินียา, จิญจายะ ทุฏฐะวะจะนัง ชะนะกายะมัชเฌ สันเตนะ โสมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท, ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ,	พระจอมมุนีได้ชนะความกล่าวร้ายของนางจิญจมาณวิกา ผู้ทำอาการประหนึ่งว่ามีครรภ์เพราะทำไม้มีสัณฐานอันกลมให้เป็นประดุจมีท้อง ด้วยวิธีสมาธิอันงามคือความระงับพระหฤทัยในท่ามกลางหมู่ชนขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่านด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น
สัจจัง วิหายะ มะติสัจจะ กะวาทะเกตุง,	พระจอมมุนี รุ่งเรืองแล้วด้วยประทีปคือปัญญา ได้ชนะสัจจกนิครนถ์ ผู้มี

วาทาภิโรปิตะ มะนัง
อะติอันธะภูตัง
ปัญญาปะทีปะชะลิโต
ชิตะวา มุนินโท,
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต
ชะยะมังคะลานิ,

อัชฌาสัยในที่จะสละเสียซึ่งความสัตย์ มีใจในที่จะยกถ้อยคำของตนให้สูงดุจยกธง เป็นผู้มืดมนยิ่งนัก ด้วยเทศนาญาณวิธี คือรู้อัชฌาสัยแล้วตรัสเทศนา ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่าน ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น

นันโทปะนันทะภุชะคัง
วิพุทธัง มะหิทธิง, ปุตเตนะ
เถระภุชะเคนะ ทะมาปะยันโต
อิทธูปะเทสะวิธินา ชิตะวา มุนินโท,
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต
ชะยะมังคะลานิ,

พระจอมมุนี โปรดให้พระโมคคัลลานเถระพุทธชิโนรสนิรมิตกายเป็นนาคราชไปทรมานพญานาคราช ชื่อนันโทปนันทะผู้มีความรู้ผิด มีฤทธิ์มาก ด้วยวิธีอันให้อุปเท่ห์แห่งฤทธิ์แก่พระเถระ ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่านด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น

ทุคคาหะทิฏฐิภุชะเคนะ
สุทัฏฐะหัตถัง พ๎รัห๎มัง
วิสุทธิชุติมิทธิพะกาภิธานัง
ญาณาคะเทนะ วิธินา
ชิตะวา มุนินโท,
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต
ชะยะมังคะลานิ

พระจอมมุนี ได้ชนะพรหมผู้มีนามว่าท้าวพกาผู้มีฤทธิ์มีอันสำคัญตนว่าเป็นผู้รุ่งเรืองด้วยคุณอันบริสุทธิ์ มีมืออันท้าวภุชงค์คือทิฏฐิที่ตนถือผิดรัดรึงไว้แน่นแฟ้นแล้ว ด้วยวิธีวางยาอันพิเศษคือเทศนาญาณ ขอชัยมงคลทั้งหลายจงมีแก่ท่านด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น

เอตาปิ พุทธะชะยะ-
มังคะละอัฏฐะคาถา โย วาจะโน
ทินะทิเน สะระเต มะตันที,
หิต๎วานะเนกะวิวิธานิ จุปัททะวานิ,
โมกขัง สุขัง อะธิคะเมยยะ นะโร
สะปัญโญ.

นรชนใด มีปัญญาไม่เกียจคร้าน สวดก็ดีระลึกก็ดี ซึ่งพระพุทธชัยมงคล ๘ คาถาแม้เหล่านี้ทุก ๆ วัน นรชนนั้น จะพึงละเสียได้ ซึ่งอุปัทวันตรายทั้งหลาย มีประการต่าง ๆ เป็นอเนก ถึงซึ่งวิโมกขสิวาลัยอันเป็นบรมสุขแล.

ถ้าใช้สวดบทนี้ ให้กับตัวเราเองให้ใช้คำว่า “เม” แทน “เต” ซึ่งหมายถึงผู้อื่นทั่วไป

(๑๒. ชัยปริตร มหาการุณิโก)

มะหาการุณิโก นาโถ หิตายะ	พระพุทธเจ้าผู้ทรงมีพระมหากรุณา
สัพพะปาณินัง ปูเรต๎วา ปาระมี	เป็นนาถะของสัตว์ทรงบำเพ็ญบารมี
สัพพา ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง	ทั้งปวง เพื่อเกื้อกูลแก่มวลสัตว์ทั้งหลาย
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ	ทรงบรรลุพระสัมโพธิญาณอันสูงสุดด้วย
โหตุ เต ชะยะมังคะลัง ฯ	สัจวาจา ภาษิตนี้ ขอชัยมงคลจงมีแก่ท่านเถิด,
ชะยันโต โพธิยา มูเล	ขอท่านจงมีชัยชนะในชัยมงคลพิธี
สัก๎ยานัง นันทิวัฑฒะโน	เหมือนพระจอมมุนีผู้เพิ่มพูนความ
เอวัง ต๎วัง วิชะโย โหหิ	ยินดีแก่ชาวศากยะทั้งหลายทรงชำนะ
ชะยัสสุ ชะยะมังคะเล	มาร ณ โคนโพธิพฤกษ์ ทรงถือความเป็น
อะปะราชิตะปัลลังเก สีเส	ผู้เลิศบรรเทิง อยู่บนอปราชิตบัลลังก์
ปะฐะวิโปกขะเร อะภิเสเก	เหนือพื้นปฐพีอันเป็นที่แรกเกิดแห่ง
สัพพะพุทธานัง	ดอกบัวเป็นจอมดินซึ่งเป็นที่อภิเษกแห่ง
อัคคัปปัตโต ปะโมทะติ ฯ	พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ฉะนั้นเถิด,
สุนักขัตตัง สุมังคะลัง	กายกรรม วจีกรรม มโนกรรม อันสุจริต
สุปะภาตัง สุหุฏฐิตัง สุขะโณ	และความปรารถนาของท่านอันสุจริต
สุมุหุตโต จะ สุยิฏฐัง พ๎รัห๎มะจาริสุ	เป็นฤกษ์ดี มงคลดี แข็งดี รุ่งดี ขณะดี
ปะทักขิณัง กายะกัมมัง วาจากัมมัง	ครู่ดีและเป็นการบูชาดีในท่านผู้ประพฤติ
ปะทักขิณัง ปะทักขิณัง มะโนกัมมัง	พรหมจรรย์ทั้งหลาย คนทำกรรมที่
ปะณิธี เต ปะทักขิณา ปะทักขิณานิ	สุจริตย่อมได้ผลเจริญดี
กัต๎วานะ ละภันตัตเถ ปะทักขิเณ ฯ	
ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ	ขอสรรพมงคลจงมีแก่ท่าน ขอเหล่าเทพยดา
สัพพะเทวะตา สัพพะพุทธานุภาเวนะ	ทั้งปวง จงรักษาท่าน ด้วยอานุภาพ แห่ง
สัพพะธัมมานุภาเวนะ	พระพุทธเจ้า ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรม
สัพพะสังฆานุภาเวนะ	ด้วยอานุภาพแห่งพระสงฆ์ขอความสวัสดี
สะทา โสตถี ภะวันตุ เต.	ทั้งหลาย จงมีแก่ท่านทุกเมื่อเทอญ.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

พิจารณาปัจจัยสี่

(๑๓. ธาตุปัจจเวกขณปาฐะ)

(หันทะ มะยัง ธาตุปะฏิกูละปัจจะเวกขะณะปาฐัง ภะณามะ เส.)

....

(ข้อว่าด้วยจีวร) เครื่องนุ่งห่ม

ยะถาปัจจะยัง ปะวัตตะมานัง ธาตุ-มัตตะเมเวตัง,	สิ่งเหล่านี้นี่, สักว่าเป็นธาตุตามธรรมชาติเท่านั้น, กำลังเป็นไปตามเหตุตามปัจจัยอยู่เนืองนิจ,
ยะทิทัง จีวะรัง, ตะทุปะภุญชะโก จะ ปุคคะโล,	สิ่งเหล่านี้ คือ จีวร, และคนผู้ใช้-สอยจีวรนั้น,
ธาตุมัตตะโก,	เป็นสักว่าธาตุตามธรรมชาติ,
นิสสัตโต,	มิได้เป็นสัตวะอันยั่งยืน,
นิชชีโว,	มิได้เป็นชีวะอันเป็นบุรุษบุคคล,
สุญโญ,	ว่างเปล่าจากความหมายแห่งความเป็นตัวตน,
สัพพานิ ปะนะ อิมานิ จีวะรานิ อะชิคุจฉะนียานิ,	ก็จีวรทั้งหมดนี้ไม่เป็นของน่าเกลียดมาแต่เดิม,
อิมัง ปูติกายัง ปัต์วา,	ครั้นมาถูกเข้ากับกาย อันเน่าอยู่เป็นนิจนี้แล้ว,
อะติวิยะ ชิคุจฉะนียานิ ชายันติ,	ย่อมกลายเป็นของน่าเกลียดอย่างยิ่งไปด้วยกัน,

(ข้อว่าด้วยบิณฑบาต) อาหาร

ยะถาปัจจะยัง ปะวัตตะมานัง ธาตุ-มัตตะเมเวตัง,	สิ่งเหล่านี้นี่, เป็นสักว่าธาตุตามธรรมชาติเท่านั้น, กำลังเป็นไปตามเหตุตามปัจจัยอยู่เนืองนิจ,
ยะทิทัง ปิณฑะปาโต, ตะทุปะภุญ-	สิ่งเหล่านี้ คือ บิณฑบาต, และคน

ชะโก จะ ปุคคะโล, ผู้บริโภคบิณฑบาตนั้น,
ธาตุมัตตะโก, เป็นสักว่าธาตุตามธรรมชาติ,
นิสสัตโต, มิได้เป็นสัตวะอันยั่งยืน,
นิชชีโว, มิได้เป็นชีวะอันเป็นบุรุษบุคคล,
สุญโญ, ว่างเปล่าจากความหมายแห่งความเป็นตัวตน,

สัพโพ ปะนายัง ปิณฑะปาโต อะชิคุจฉะนีโย, ก็บิณฑบาตทั้งหมดนี้, ไม่เป็นของน่าเกลียดมาแต่เดิม,
อิมัง ปูติกายัง ปัต๎วา, ครั้นมาถูกเข้ากับกาย อันเน่าอยู่เป็นนิจนี้แล้ว,
อะติวิยะ ชิคุจฉะนีโย ชายะติ. ฯ ย่อมกลายเป็นของน่าเกลียดอย่างยิ่งไปด้วยกัน,

(ข้อว่าด้วยเสนาสนะ) ที่อยู่อาศัย

ยะถาปัจจะยัง ปะวัตตะมานัง ธาตุมัตตะเมเวตัง, สิ่งเหล่านี้นี่, เป็นสักว่าธาตุตาม-ธรรมชาติเท่านั้น, กำลังเป็นไปตามเหตุตามปัจจัยอยู่เนืองนิจ,
ยะทิทัง เสนาสะนัง, ตะทุปะภุญ-ชะโก จะ ปุคคะโล, สิ่งเหล่านี้คือ เสนาสนะ, และคนผู้ใช้สอยเสนาสนะนั้น,
ธาตุมัตตะโก, เป็นสักว่าธาตุตามธรรมชาติ,
นิสสัตโต, มิได้เป็นสัตวะอันยั่งยืน,
นิชชีโว, มิได้เป็นชีวะอันเป็นบุรุษบุคคล,
สุญโญ, ว่างเปล่าจากความหมายแห่งความเป็นตัวตน,
สัพพานิ ปะนะ อิมานิ เสนาสะ-นานิ อะชิคุจฉะนียานิ, ก็เสนาสนะทั้งหมดนี้, ไม่เป็นของน่าเกลียดมาแต่เดิม,

อิมัง ปูติกายัง ปัต๎วา,	ครั้นมาถูกเข้ากับกายอันเน่าอยู่เป็นนิจนี้แล้ว,
อะติวิยะ ชิคุจฉะนียานิ ชายันติ. ฯ	ย่อมกลายเป็นของน่าเกลียดอย่างยิ่งไปด้วยกัน,

(ข้อว่าด้วยคิลานเภสัช) ยารักษาโรค

ยะถาปัจจะยัง ปะวัตตะมานัง ธาตุ-มัตตะเมเวตัง,	สิ่งเหล่านี้นี่, เป็นสักว่าธาตุตามธรรมชาติเท่านั้น, กำลังเป็นไปตามเหตุตามปัจจัยอยู่เนืองนิจ,
ยะทิทัง คิลานะปัจจะยะเภสัชชะ-ปะริกขาโร, ตะทุปะภุญชะโก จะ ปุคคะโล,	สิ่งเหล่านี้คือ เภสัชบริขารอันเกื้อกูลแก่คนไข้, และคนผู้บริโภคเภสัชบริขารนั้น,
ธาตุมัตตะโก,	เป็นสักว่า ธาตุตามธรรมชาติ,
นิสสัตโต,	มิได้เป็นสัตวะอันยั่งยืน,
นิชชีโว,	มิได้เป็นชีวะอันเป็นบุรุษบุคคล,
สุญโญ,	ว่างเปล่าจากความหมายแห่งความเป็นตัวตน,
สัพโพ ปะนายัง คิลานะปัจจะ-ยะเภสัชชะปะริกขาโร อะชิคุจฉะนีโย,	ก็คิลานเภสัชบริขารทั้งหมดนี้, ไม่เป็นของน่าเกลียดมาแต่เดิม,
อิมัง ปูติกายัง ปัต๎วา,	ครั้นถูกเข้ากับกาย อันเน่าอยู่เป็นนิจนี้แล้ว,
อะติวิยะ ชิคุจฉะนีโย ชายะติ.	ย่อมกลายเป็นของน่าเกลียดอย่างยิ่งไปด้วยกัน.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

ปริโยทเปยฺย อตฺตานํ จิตฺตเกฺลเสหิ ปณฺฑิโต.

บัณฑิตพึงทำตนให้ผ่องแผ้วจากเครื่องเศร้าหมองจิต

คำอาราธนา

(ตั้งนะโม ๓ จบ ก่อนกล่าวคำอาราธนาศีล)

คำอาราธนาศีล ๕

มะยัง ภันเต (วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ) ติสะระเณนะ สะหะ ปัญจะ สีลานิ ยาจามะ

ทุติยัมปิ มะยัง ภันเต (วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ) ติสะระเณนะ สะหะ ปัญจะ สีลานิ ยาจามะ

ตะติยัมปิ มะยัง ภันเต (วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ) ติสะระเณนะ สะหะ ปัญจะ สีลานิ ยาจามะ

ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลายขอสมาทานศีล ๕ กับสรณะ ๓

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

คำอาราธนาศีล ๘

มะยัง ภันเต ติสะระเณนะ สะหะ อัฏฐะ สีลานิ ยาจามะ

ทุติยัมปิ มะยัง ภันเต ติสะระเณนะ สะหะ อัฏฐะ สีลานิ ยาจามะ

ตะติยัมปิ มะยัง ภันเต ติสะระเณนะ สะหะ อัฏฐะ สีลานิ ยาจามะ

ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลายขอสมาทานศีล ๘ กับสรณะ ๓

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

คำอาราธนาอุโบสถศีล

มะยัง ภันเต ติสะระเณนะ สะหะ อัฏฐังคะสะมันนาคะตัง อุโปสะถัง ยาจามะ,

ทุติยัมปิ มะยัง ภันเต ติสะระเณนะ สะหะ อัฏฐังคะสะมันนาคะตัง อุโปสะถัง ยาจามะ,

ตะติยัมปิ มะยัง ภันเต ติสะระเณนะ สะหะ อัฏฐังคะสะมันนาคะตัง อุโปสะถัง ยาจามะ,

ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลายขอสมาทานศีลอุโบสถประกอบพร้อมองค์ ๘ กับสรณะ ๓

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

คำสมาทานศีล–แปล

ข้อ ๑. ปาณาติปาตา, เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ,

ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากการฆ่าสัตว์ด้วยตนเอง และใช้ผู้อื่นฆ่า

ข้อ ๒. อะทินนาทานา, เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ,

ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากการถือเอาสิ่งของที่เจ้าของเขาไม่ได้ให้

ข้อ ๓. (ศีลห้า) **กาเมสุมิจฉาจารา, เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ,**

ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากการประพฤติผิดในกาม

ข้อ ๓. (ศีลแปด) **อะพ๎รัห๎มะจะริยา, เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ,**

ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากการกระทำอันไม่ใช่พรหมจรรย์

ข้อ ๔. มุสาวาทา, เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ,

ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากการพูดไม่จริง

ข้อ ๕. สุราเมระยะมัชชะปะมาทัฏฐานา, เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ,

ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากการดื่มสุราและเมรัย อันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท

ข้อ ๖. (ศีลแปด) **วิกาละโภชะนา, เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ,**

ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากการบริโภคอาหารในเวลาวิกาล

ข้อ ๗. (ศีลแปด) **นัจจะคีตะวาทิตะวิสูกะทัสสะนะ, มาลาคันธะวิเลปะนะ ธาระณะมัณฑะนะวิภูสะนัฏฐานา, เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ,**

ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากการฟ้อนรำ การขับเพลง

การดนตรี การดูการเล่น ชนิดเป็นข้าศึกต่อกุศล การทัดทรงสวมใส่ การประดับ การตกแต่งตนด้วยพวงมาลา ด้วยเครื่องกลิ่นและเครื่องผัดหน้า

ข้อ ๘. (ศีลแปด) **อุจจาสะยะนะมะหาสะยะนา, เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ,** ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากการนั่ง นอน บนที่นอนสูงและที่นอนใหญ่

อิมานิ อัฏฐะ สิกขาปะทานิ สะมาทิยามิ

(กล่าว ๓ ครั้ง เฉพาะผู้สมาทานศีลแปด)

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

วิธีเดินจงกรม ๖ ระยะ

พระอาจารย์สมชาติ ธมฺมโชโต
สำนักปฏิบัติแสงธรรมส่องชีวิต

ระยะที่ ๑ ขวาย่างหนอ ซ้ายย่างหนอ ขวาย่างหนอ

ระยะที่ ๒ ยกหนอ ย่างหนอ เหยียบหนอ

ระยะที่ ๓ ยกส้นหนอ ยกหนอ ย่างหนอ เหยียบหนอ

ระยะที่ ๔ ยกส้นหนอ ยกหนอ ย่างหนอ แตะหนอ กดหนอ

ระยะที่ ๕ ยกส้นหนอ ยกหนอ ย่างหนอ แตะหนอ กดหนอ ยกหนอ เหยียบหนอ ยกส้นหนอ กดหนอ

ระยะที่ ๖ ยกส้นหนอ ยกหนอ ย่างหนอ แตะหนอ ยกเข่าหนอ ยกหนอ ย่างหนอ ลงหนอ แตะหนอ กดหนอ

ภาค ๓
คำถวายทาน

(๑. คำถวายพระพุทธรูป)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ *(กล่าว ๓ จบ)*

มะยัง ภันเต, อิมัง, พุทธะปะฏิมาการัง, ภิกขุสังฆัสสะ, โอโณชะยามะ, สาธุโน ภันเต, ภิกขุสังโฆ,

อิมัง, พุทธะปะฏิมาการัง, ปะฏิคคัณหาตุ, อัมหากัญเจวะ, มาตาปิตุ อาทีนัญจะ, ปิยะชะนานัง, ทีฆะรัตตัง, หิตายะ, สุขายะ, สังวัตตะตุ.

(คำแปล) ข้าแต่พระภิกษุสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวายพระพุทธปฏิมากรองค์นี้ (พร้อมด้วยพระอัครสาวกมีพระโมคคัลลานะ พระสารีบุตร) แด่พระภิกษุสงฆ์ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับพระพุทธปฏิมากรองค์นี้(พร้อมด้วยพระโมคคัลลานะพระสารีบุตร) อันเป็นของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์ และความสุขแก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย แก่ปิยชนทั้งหลาย มีบิดา มารดา ญาติสนิทมิตรสหายครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เทวดา เทพ พรหม เจ้ากรรมนายเวร และสรรพสัตว์ทั้งหลายด้วย ตลอดกาลนานเทอญ.

(๒. คำถวายคัมภีร์พระธรรม)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ *(กล่าว ๓ จบ)*

มะยัง ภันเต, อิมัง, สะปะริวารัง, โปฏฐะกะคันถัง, พะหุชะนะหิตายะ, พะหุชะนะสุขายะ, มะหาเถเรหิ, ยุตตัปปะยุตตัง, ธัมมิกัง, ธัมมะลัทธัง, จาตุททิสัสสะ, ภิกขุสังฆัสสะ, โอโณชะยามะ, สาธุโน ภันเต, ภิกขุสังโฆ, อิมัง, สะปะริวารัง, โปฏฐะกะคันถัง, พะหุชะนะหิตายะ, พะหุชะนะสุขายะ, มะหาเถเรหิ, ยุตตัปปะยุตตัง, ธัมมิกัง, ธัมมะลัทธัง, ปะฏิคคัณหาตุ, อัมหากัง, ทีฆะรัตตัง, หิตายะ, สุขายะ.

(คำแปล) ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวาย ซึ่งคัมภีร์พระธรรมอันพระมหาเถระทั้งหลาย ชำระสอบทานแล้วอันเกิดขึ้นโดยชอบธรรมอันได้มาโดยชอบธรรม กับทั้งบริวารนี้ แก่พระสงฆ์ผู้มีในทิศทั้ง ๔ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับ ซึ่งคัมภีร์พระธรรมอันพระมหาเถระทั้งหลาย ชำระสอบทานแล้ว อันเกิดขึ้นโดยชอบธรรม อันได้มาโดยชอบธรรม กับทั้งบริวารนี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์และความสุขแก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนาน เทอญ.

(๓. คำถวายพระไตรปิฎกพร้อมทั้งตู้)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ *(กล่าว ๓ จบ)*

ยัคเฆ ภันเต, สังโฆ, ปะฏิชานาตุ, มะยัง ภันเต, เอตัง, เตปิฏะกัง, สะมัญชุสัง, พุทธะปะริสายะ, สัมมาปะฏิปัตติโสภะณายะ, นิยยาเทมะ, สาธุโน ภันเต, พุทธะปะริสายะ, สัมมาปะฏิปัตติโสภะณายะ, เตปิฏะกัสสะ, ทานัสสะ, อานิสังโส, อัมหากัญเจวะ, มาตาปิตุอาทีนัญจะ, ปิยะชะนานัง, ทีฆะรัตตัง, หิตายะ, สุขายะ.

(คำแปล) ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ขอพระสงฆ์จงรับทราบ ข้าพเจ้าทั้งหลายขอมอบถวายหนังสือพระไตรปิฎกพร้อมทั้งตู้นี้ แก่พระสงฆ์เพื่อความงดงามแห่งสัมมาปฏิบัติของพุทธบริษัท ขออานิสงส์แห่งการถวายพระไตรปิฎกพร้อมทั้งตู้นี้ เพื่อความงดงามแห่งสัมมาปฏิบัติของพุทธบริษัทนี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลายจงเป็นไปเพื่อประโยชน์และความสุขแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายด้วย แก่ปิยชนทั้งหลาย มีมารดาบิดาเป็นต้นด้วย ตลอดกาลนานเทอญ.

(๔. คำถวายทาน ประเภทมตกภัตอุทิศให้ผู้ตาย)
(แด่พระสงฆ์)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ *(กล่าว ๓ จบ)*

อิมานิ มะยัง ภันเต, มะตะกะภัตตานิ, สะปะริวารานิ, ภิกขุสังฆัสสะ, โอโณชะยามะ, สาธุโน ภันเต, ภิกขุสังโฆ, อิมานิ, มะตะกะภัตตานิ, สะปะริวารานิ, ปะฏิคคัณหาตุ, อัมหากัญเจวะ, มาตาปิตุอาทีนัญจะ, ญาตะกานัง, กาละกะตานัง, ทีฆะรัตตัง, หิตายะ, สุขายะ.

(คำแปล) ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวายมะตะกะภัตตาหารกับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้ แด่พระสงฆ์ ขอพระสงฆ์จงรับมะตะกะภัตตาหาร กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้ของข้าพเจ้าทั้งหลายเพื่อประโยชน์และความสุขแก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย แก่ญาติของข้าพเจ้าทั้งหลาย มีมารดาบิดาเป็นต้นด้วย แก่.....(ออกชื่อผู้ที่จะอุทิศไปให้) ผู้ล่วงลับไปแล้วด้วยสิ้นกาลนานเทอญ.

(๕. คำถวายทาน)

(แด่พระภิกษุน้อยกว่า ๔ รูป)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ *(กล่าว ๓ จบ)*

อิมานิ มะยัง ภันเต, สังฆะทานิ, สะปะริวารานิ, สีละวัน ตัสสะ, โอโณชะยามะ, สาธุโน ภันเต, สีละวันโต, อิมานิ, สังฆะทานิ, สะปะริวารานิ, ปะฏิคคัณหาตุ, อัมหากัง, ทีฆะรัตตัง หิตายะ, สุขายะ.

(คำแปล) ข้าแต่พระภิกษุสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวายสังฆทานกับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้ แก่พระภิกษุสงฆ์ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับ ซึ่งสังฆทานกับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้ของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์และความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลายสิ้นกาลนานเทอญ.

(๖. คำถวายสังฆทาน)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ *(กล่าว ๓ จบ)*

อิมานิ มะยัง ภันเต, สังฆะทานิ, สะปะริวารานิ, ภิกขุสังฆัสสะ, โอโณชะยามะ, สาธุโน ภันเต, ภิกขุสังโฆ, อิมานิ, สังฆะทานิ, สะปะริวารานิ, ปะฏิคคัณหาตุ, อัมหากัง, ทีฆะรัตตัง, หิตายะ, สุขายะ.

(คำแปล) ข้าแต่พระภิกษุสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวาย สังฆทานกับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้ แก่พระภิกษุสงฆ์ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับ ซึ่งสังฆทานกับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์ และความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนานเทอญ.

(๗. คำถวายข้าวสาร)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ *(กล่าว ๓ จบ)*

อิมานิ มะยัง ภันเต, ตัณฑุลานิ, สะปะริวารานิ, ภิกขุสังฆัสสะ, โอโณชะยามะ, สาธุโน ภันเต, ภิกขุสังโฆ, อิมานิ, ตัณฑุลานิ, สะปะริวารานิ, ปะฏิคคัณหาตุ, อัมหากัง, ทีฆะรัตตัง, หิตายะ, สุขายะ.

(คำแปล) ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวายข้าวสารกับทั้งบริวารเหล่านี้ แก่พระภิกษุสงฆ์ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับ ข้าวสารกับทั้งบริวารเหล่านี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์และความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนาน เทอญ.

(๘. คำถวายสลากภัต)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ *(กล่าว ๓ จบ)*

อิมานิ มะยัง ภันเต, ภัตตานิ, สะปะริวารานิ, อะสุกัฏฐาเน, ฐะปิตานิ, ภิกขุสังฆัสสะ, โอโณชะยามะ, สาธุโน ภันเต, ภิกขุสังโฆ, อิมานิ, สะปะริวารานิ, ปะฏิคคัณหาตุ, อัมหากัง, ทีฆะรัตตัง, หิตายะ, สุขายะ.

(คำแปล) ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ภัตตาหารกับทั้งบริวารทั้งหลายซึ่งตั้งไว้ ณ ที่โน้นนั้น ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวายแก่พระภิกษุสงฆ์ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับ ซึ่งภัตตาหารกับทั้งบริวารเหล่านั้นของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์ และความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนานเทอญ.

(๙. คำถวายยาบำบัดความป่วยไข้)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ *(กล่าว ๓ จบ)*

อิมานิ มะยัง ภันเต, คิลานะเภสัชชานิ, สะปะริวารานิ, สังฆัสสะ, โอโณชะยามะ, สาธุโน ภันเต, สังโฆ, อิมานิ, คิลานะเภสัชชานิ, สะปะริวารานิ, ปะฏิคคัณหาตุ, อัมหากัญเจวะ, มาตาปิตุอาทีนัญจะ, ญาตะกานัง, ทีฆะรัตตัง, หิตายะ, สุขายะ.

(คำแปล) ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวาย ยาบำบัดความป่วยไข้กับทั้งเวชภัณฑ์ทั้งหลายเหล่านี้แก่พระสงฆ์ขอพระสงฆ์จงรับยาบำบัดความป่วยไข้และเวชภัณฑ์ทั้งหลายเหล่านี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลายเพื่อประโยชน์และความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลายด้วย แก่ญาติทั้งหลาย มีมารดาบิดาเป็นต้นด้วย สิ้นกาลนาน เทอญ.

(๑๐. คำถวายผ้ากฐิน)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ *(กล่าว ๓ จบ)*

อิมัง ภันเต, สะปะริวารัง, กะฐินะจีวะระทุสสัง, สังฆัสสะ, โอโณชะยามะ, สาธุโน ภันเต, สังโฆ, อิมัง, สะปะริวารัง, กะฐินะทุสสัง, ปะฏิคัณหาตุ, ปะฏิคคะเหต์วา จะ, อิมินา ทุสเสนะ, กะฐินัง อัตถะระตุ, อัมหากัง ทีฆะรัตตัง, หิตายะ, สุขายะ.

(คำแปล) ข้าแต่พระภิกษุสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวาย ผ้ากฐินจีวรกับทั้งบริวารนี้ แก่พระภิกษุสงฆ์ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับผ้ากฐิน กับทั้งบริวารของข้าพเจ้าทั้งหลาย รับแล้วจงกรานกฐิน ด้วยผ้านี้ เพื่อประโยชน์ และความสุขแก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนาน เทอญ ฯ

(๑๑. คำอธิษฐานพรรษา)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ *(กล่าว ๓ จบ)*

อิมัส์มิง อาวาเส อิมัง เตมาสัง วัสสัง อุเปมิ *(กล่าว ๓ จบ)*

(คำแปล) เราเข้าถึงฤดูฝนในอาวาสนี้ตลอด ๓ เดือน

(เวลาอธิษฐานพึงผูกใจว่า เราจักค้างคืนในเขตอาวาสนี้ตลอด ๓ เดือน เมื่อมีความจำเป็นจะต้องไปค้างคืนที่อื่นพึงสัตตาหะไป)

(๑๒. คำสัตตาหะ)

สัตตาหะกะระณียัง กิจจัง เม อัตถิ ตัส์มา มะยา คันตัพพัง อิมัส์มิง สัตตาหัพภันตะเร นิวัตติสสามิ.

(คำแปล) กิจที่ควรกระทำในเจ็ดวันของข้าพเจ้ามีอยู่ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าพึงไป ข้าพเจ้าจะกลับมาภายในเจ็ดวันนี้.

(๑๓. คำปวารณาออกพรรษา)

สังฆัมภันเต ปะวาเรมิ ทิฏเฐนะ วา สุเตนะ วา ปะริสังกายะ วา วะทันตุ มัง อายัส์มันโต อะนุกัมปัง อุปาทายะ ปัสสันโต ปะฏิกกะริสสามิ ฯ

ทุติยัมปิ ภันเต สังฆัง ปะวาเรมิ ทิฏเฐนะ วา สุเตนะ วา ปะริสังกายะ วา วะทันตุ มัง อายัส์มันโต อะนุกัมปัง อุปาทายะ ปัสสันโต ปะฏิกกะริสสามิ ฯ

ตะติยัมปิ ภันเต สังฆัง ปะวาเรมิ ทิฏเฐนะ วา สุเตนะ วา ปะริสังกายะ วา วะทันตุ มัง อายัส์มันโต อะนุกัมปัง อุปาทายะ ปัสสันโต ปะฏิกกะริสสามิ ฯ

(๑๔. คำถวายผ้าป่า)

อิมานิ มะยัง ภันเต, ปังสุกูละจีวะรานิ, สะปะริวารานิ, ภิกขุสังฆัสสะ, โอโณชะยามะ, สาธุโน ภันเต, ภิกขุสังโฆ, อิมานิ, ปังสุกูละจีวะรานิ, สะปะริวารานิ, ปะฏิคคัณหาตุ, อัมหากัง, ทีฆะรัตตัง, หิตายะ สุขายะ.

(คำแปล) ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวายผ้าบังสุกุลจีวร กับทั้งบริวารเหล่านี้ แด่พระภิกษุสงฆ์ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับ ผ้าบังสุกุลจีวรกับทั้งบริวารเหล่านี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์ เพื่อความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนาน เทอญ.

หมายเหตุ คำว่า "**อิมานิ**" ทุกแห่ง ใช้เมื่อของถวายได้คงอยู่เบื้องหน้าของพระสงฆ์แล้ว ถ้าของที่จะถวายได้คงอยู่ที่อื่น (เช่น จีวรพาดอยู่บนต้นไม้) แต่กล่าวคำถวาย ณ ธรรมศาลา ดังนี้ ให้ใช้คำ "**เอตานิ**" แทน "**อิมานิ**" ทุกแห่ง

(๑๕. คำชักผ้าป่า)

อิมัง ปังสุกูละจีวะรัง อัสสามิกัง มัยหัง ปาปุณาติ

(คำแปล) ผ้าบังสุกุลอันนี้ เป็นผ้าไม่มีเจ้าของหวงแหน ย่อมถึงแก่ข้าพเจ้า

(๑๖. คำถวายสถานที่สร้างวัด)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ *(กล่าว ๓ จบ)*

ยัคเฆ ภันเต สังโฆ, ปะฏิชานาตุ, มะยัง ภันเต, เอตังเขตตะวัตถุง, สะปะริวารัง, จาตุททิสัสสะ, ภิกขุสังฆัสสะ, อาคะตานาคะตัสสะ, อาวาสะกะระณัตถายะ, สังฆัสสะ, นิยยาเทมะ, สาธุโน ภันเต, อะยัง, จาตุททิสสะ, ภิกขุสังฆัสสะ, อาคะตานาคะตัสสะ, อาวาสะกะระณัตถายะ, เขตตะวัตถุสสะทานัสสะ, อานิสังโส, อัมหากัญเจวะ, มาตาปิตุอาทีนัญจะ, ปิยะชะนานัง, ทีฆะรัตตัง, หิตายะ, สุขายะ, สังวัตตะตุ.

(คำแปล) ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ขอพระสงฆ์จงรับทราบข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอมอบถวายพื้นที่ พร้อมกับของบริวารแก่สงฆ์ เพื่อประโยชน์เป็นสถานที่สร้างวัด สำหรับพระภิกษุสงฆ์ ผู้อยู่ในทิศทั้ง ๔ ทั้งที่มาแล้วและยังมิได้มา ขออานิสงส์แห่งการถวายพื้นที่เพื่อประโยชน์เป็นสถานที่สร้างวัดสำหรับพระภิกษุสงฆ์ ผู้อยู่ในทิศทั้ง ๔ ทั้งที่มาแล้วและยังมิได้มานี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย จงเป็นไปเพื่อประโยชน์ เพื่อความสุขแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายด้วยแก่ปิยชนทั้งหลายมีบิดามารดาเป็นต้นด้วยตลอดกาลนานเทอญ.

(๑๗. คำถวายศาลาการเปรียญ)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ *(กล่าว ๓ จบ)*

ยัคเฆ ภันเต สังโฆ, ปะฏิชานาตุ, มะยัง ภันเต, เอตังธัมมะสะภาสาลัง, สะปะริวารัง, พุทธะสาสะนิกานัง, ธัมมัสสะวะนาที, ปุญญะกะระณัตถายะ, พุทธะสาสะเน, นิยยาเทมะ, สาธุโน ภันเต, อะยัง, พุทธะสาสะนิกานัง, ธัมมัสสะวะนาที, ปุญญะกะระณัตถายะ, ธัมมัสสะภาสาลายะ, ทานัสสะ, อานิสังโส, อัมหากัญเจวะ, มาตาปิตุอาทีนัญจะ, ปิยะชะนานัง, ทีฆะรัตตัง, หิตายะ, สุขายะ, สังวัตตะตุ.

(คำแปล) ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ขอพระสงฆ์จงรับทราบ ข้าพเจ้าทั้งหลายขอมอบถวายศาลาการเปรียญหลังนี้ พร้อมกับของบริวารไว้ในพระพุทธศาสนา เพื่อประโยชน์เป็นสถานที่บำเพ็ญบุญกุศล มีการฟังธรรมเป็นต้น สำหรับพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย

ขออานิสงส์ แห่งการถวายศาลาการเปรียญ เพื่อประโยชน์เป็นสถานที่บำเพ็ญบุญกุศล มีการฟังธรรมเป็นต้น สำหรับพุทธศาสนิกชนทั้งหลายนี้ของข้าพเจ้าทั้งหลายจงเป็นไป เพื่อประโยชน์ เพื่อความสุขแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายด้วย แก่ปิยชนทั้งหลาย มีมารดาบิดา เป็นต้นด้วย ตลอดกาลนานเทอญ.

(๑๘. คำถวายซุ้มประตู)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ *(กล่าว ๓ จบ)*

ยัคเฆ ภันเต สังโฆ, ปะฏิชานาตุ, มะยัง ภันเต, เอตังทะวา ระโกฏฐะกัง, สะปะริวารัง, พุทธัสสะ, ปูชะนัตถายะ, สังฆัสสะ, นิยยาเทมะ, สาธุโน ภันเต, อะยัง, พุทธัสสะ, อัมหากัญเจวะ, มาตาปิตุอาทีนัญจะ, ปิยะชะนานัง ทีฆะรัตตัง, หิตายะ, สุขายะ.

(คำแปล) ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ขอพระสงฆ์จงรับทราบ ข้าพเจ้าทั้งหลายขอมอบถวายซุ้มประตูพร้อมกับของบริวารนี้แก่พระสงฆ์เพื่อเป็นพุทธบูชา ขออานิสงส์แห่งการถวายซุ้มประตู เพื่อเป็นพุทธบูชานี้ของข้าพเจ้าทั้งหลาย จงเป็นไปเพื่อประโยชน์และความสุขแก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย แก่ปิยชนทั้งหลาย มีมารดาบิดาเป็นต้น สิ้นกาลนานเทอญ.

(๑๙. คำถวายเสนาสนะกุฏิวิหาร)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ *(กล่าว ๓ จบ)*

อิมานิ มะยัง ภันเต, เสนาสะนานิ, สะปะริวารานิ, อาคะตานาคะตัสสะ, จาตุททิสัสสะ, ภิกขุสังฆัสสะ, นิยยาเทมะ, สาธุโน ภันเต, ภิกขุสังโฆ, อิมานิ, เสนาสะนานิ, สะปะริวารานิ, ปะฏิคคัณหาตุ, อัมหากัง, ทีฆะรัตตัง, หิตายะ, สุขายะ.

(คำแปล) ข้าแต่พระภิกษุสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอมอบถวายเสนาสนะ พร้อมทั้งเครื่องบริวารเหล่านี้ แด่พระภิกษุสงฆ์ ผู้อยู่ในทิศทั้ง ๔ ที่มาแล้วก็ดี และยังไม่มาก็ดี ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับเสนาสนะ พร้อมทั้งเครื่องบริวารเหล่านี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์ และความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย ตลอดกาลนานเทอญ.

(๒๐. คำถวายเวจกุฎี)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ *(กล่าว ๓ จบ)*

มะยัง ภันเต, อิมัง, วัจจะกุฏิง, อาคะตานาคะตัสสะ, จาตุททิสัสสะ ภิกขุสังฆัสสะ, โอโณชะยามะ, สาธุโน ภันเต, ภิกขุสังโฆ, อิมัง, วัจจะกุฏิง, ปะฏิคคัณหาตุ, อัมหากัง, ทีฆะรัตตัง, หิตายะ, สุขายะ.

(คำแปล) ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวาย เวจกุฎีหลังนี้ แก่พระภิกษุสงฆ์ ผู้มีในทิศทั้ง ๔ ที่มาแล้วก็ดี ยังไม่มาก็ดี ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับเวจกุฎีหลังนี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์และความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนาน เทอญ.

(๒๑. คำถวายเทียนพรรษา)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ *(กล่าว ๓ จบ)*

ยัคเฆ ภันเต สังโฆ, ปะฏิชานาตุ มะยัง ภันเต, เอตัง ปะทีปัง สะปะริวารัง, เตมาสัง พุทธัสสะ, ปูชะนัตถายะ, อิมัส์มิง, อุโปสะถาคาเร (วิหาเร) นิยยาเทมะ, สาธุโน ภันเต, อะยัง เตมาสัง, พุทธัสสะ, ปูชะนัตถายะ, ปะทีปะทานัสสะ อานิสังโส, อัมหากัญเจวะ, มาตาปิตุอาทีนัญจะ, ปิยะชะนานัง, ทีฆะรัตตัง, หิตายะ, สุขายะ, สังวัตตะตุ.

(คำแปล) ข้าแต่พระภิกษุสงฆ์ผู้เจริญ ขอพระสงฆ์จงรับทราบ ข้าพเจ้าทั้งหลายขอมอบถวายเทียนพรรษา กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้ไว้ ณ พระอุโบสถ (วิหาร) นี้ เพื่อเป็นพุทธบูชาตลอดพรรษา ขออานิสงส์แห่งการถวาย เทียนพรรษานี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย จงเป็นไปเพื่อประโยชน์ และความสุขแก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย แก่ปิยชนทั้งหลาย มีมารดาบิดาเป็นต้นด้วย สิ้นกาลนานเทอญ.

(๒๒. คำถวายเทียนพรรษาพร้อมผ้าอาบน้ำฝน)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ *(กล่าว ๓ จบ)*

อิมานิ มะยัง ภันเต, วัสสิกะสาฏิกานิ, เจวะ วัสสิกะปะทีปานิ จะ, สะปะริวารานิ, ภิกขุสังฆัสสะ, โอโณชะยามะ สาธุโน ภันเต, ภิกขุสังโฆ,

อิมานิ, วัสสิกะสาฎิกานิ, เจวะ, วัสสิกะปะทีปานิ จะ, สะปะริวารานิ, ปะฏิคคัณหาตุ, อัมหากัญเจวะ, มาตาปิตุอาทีนัญจะ, ปิยะชะนานัง, ทีฆะรัตตัง, หิตายะ, สุขายะ.

(คำแปล) ข้าแต่พระภิกษุสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวายผ้าอาบน้ำฝน และเทียนพรรษา กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้ แด่พระภิกษุสงฆ์ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับผ้าอาบน้ำฝน และเทียนพรรษากับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์ และความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย แก่ปิยชนทั้งหลายมีมารดาบิดาเป็นต้น สิ้นกาลนานเทอญ.

(๒๓. คำถวายผ้าจำนำพรรษา)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ *(กล่าว ๓ จบ)*

อิมานิ มะยัง ภันเต, วัสสาวาสิกะจีวะรานิ, ภิกขุสังฆัสสะ, โอโณชะยามะ, สาธุโน ภันเต, ภิกขุสังโฆ, อิมานิ, วัสสาวาสิกะจีวะรานิ, ปะฏิคคัณหาตุ, อัมหากัง, ทีฆะรัตตัง, หิตายะ, สุขายะ.

(คำแปล) ข้าแต่พระภิกษุสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวาย ซึ่งผ้าจำนำพรรษาทั้งหลายเหล่านี้แด่พระภิกษุสงฆ์ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับซึ่งผ้าจำนำพรรษาทั้งหลายเหล่านี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลายเพื่อประโยชน์และความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย ตลอดกาลนานเทอญ.

(๒๔. คำถวายผ้าวัสสิกสาฎก) (ผ้าอาบน้ำฝน)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ *(กล่าว ๓ จบ)*

อิมานิ มะยัง ภันเต, วัสสิกะสาฎิกานิ, สะปะริวารานิ, ภิกขุสังฆัสสะ, โอโณชะยามะ, สาธุโน ภันเต, ภิกขุสังโฆ, อิมานิ, วัสสิกะสาฎิกานิ, สะปะริวารานิ, ปะฏิคคัณหาตุ, อัมหากัง, ทีฆะรัตตัง, หิตายะ, สุขายะ.

(คำแปล) ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวาย ผ้าอาบน้ำฝน กับทั้งบริวารเหล่านี้ แก่พระภิกษุสงฆ์ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับ ผ้าอาบน้ำฝนกับทั้งบริวารเหล่านี้ของ ข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์ และความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนาน เทอญ.

(๒๕. คำถวายดอกไม้ ธูป เทียนเพื่อบูชา)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ *(กล่าว ๓ จบ)*

อิมานิ มะยัง ภันเต, ทีปะธูปะปุปผะวะรานิ, ระตะนัตตะยัสเสวะ, อะภิปูเชมะ, อัมหากัง, ระตะนัตตะยัสสะ ปูชา, ทีฆะรัตตัง, หิตะสุขาวะหา, โหตุ, อาสะวักขะยัปปัตติยา.

(คำแปล) ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลายขอบูชาธูปเทียนและดอกไม้อันประเสริฐ เหล่านี้ แก่พระรัตนตรัย กิริยาที่บูชาแก่พระรัตนตรัยนี้จงเป็นผลนำมา ซึ่งประโยชน์และความสุขแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายสิ้นกาลนานจงเป็นไปเพื่อให้ถึงซึ่งพระนิพพานเป็นที่สิ้นไปแห่งอาสวะกิเลส เทอญ.

(๒๖. คำถวายกระทงสำหรับลอยประทีป)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ *(กล่าว ๓ จบ)*

มะยัง อิมินา ปะทีเปนะ อะสุกายะ นัมมะทายะ นะทิยา ปุลิเนฐิตัง มุนิโน ปาทะวะลัญชัง อะภิปูเชมะ อะยัง ปะทีเปนะ มุนิโน ปาทะวะลัญชัสสะ ปูชา อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ สังวัตตะตุ.

(คำแปล) ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอบูชา ซึ่งรอยพระพุทธบาท ที่ตั้งอยู่เหนือหาดทรายในแม่น้ำชื่อนัมมทานทีโน้น ด้วยประทีปนี้ กิริยาที่บูชารอยพระพุทธบาทด้วยประทีปนี้ขอจงเป็นไปเพื่อประโยชน์ และความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนาน เทอญ.

(๒๗. คำถวายของใส่บาตร)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ *(กล่าว ๓ จบ)*

อิทัง ทานัง, สีละวันตานัง, ภิกขูนัง, นิยยาเทมิ, สุทินนัง, วะตะ เม ทานัง, อาสะวักขะยาวะหัง, นิพพานะปัจจะโย โหตุ เม.

(คำแปล) ข้าพเจ้าขอน้อมถวายทานอันนี้ แด่พระสงฆ์ผู้มีศีลทั้งหลาย ทานที่ข้าพเจ้าถวายดีแล้วนี้ จงเป็นปัจจัยให้ถึงพระนิพพานด้วยเทอญ ฯ

(๒๘. คำถวายข้าวพระพุทธ)

อิมัง สูปะพ์ยัญชะนะสัมปันนัง สาลีนัง โอทะนัง
อุทะกัง วะรัง พุทธัสสะ ปูเชมิ

(๒๙. คำลาข้าวพระพุทธ)

เสสัง มังคะลัง ยาจามิ

(๓๐. คำอธิษฐานเมื่อจบของต่างๆ ถวายพระ)

สุทินนัง, วะตะ เม ทานัง, อาสะวักขะยาวะหัง,
นิพพานัง โหตุ เม, อะนาคะเต กาเล.

(๓๑. คำภาวนาเวลาไปเยี่ยมศพ)

อะวัสสัง มะยา มะริตัพพัง

(๓๒. คำภาวนาเวลารดน้ำศพ)

(แบบที่ ๑) กายะกัมมัง, วะจีกัมมัง, มะโนกัมมัง, อะโหสิกัมมัง, สัพพะปาปัง, วินัสสะตุ.

(แบบที่ ๒) อิทัง, มะตะกะสะรีรัง, อุทะกัง, วิยะ สิญจิตัง, อะโหสิกัมมัง.

(๓๓. คำถวายผ้าไตรอุทิศแก่ผู้ตาย)

อิมานิ มะยัง ภันเต ติจีวะรานิ อัยยัสสะ เทมะ สาธุ โน ภันเต อะยัง ติจีวะระปูชาวิปาโก อัมหากัง มาตาปิตุอาทีนัง ญาตีนัง กาละกะตานัง สังวัตตะตุ อัมหากัง มาตาปิตุอาทะโย ญาตะกา ทานะ ปัตติง ละภันตุ อัมหากัง เจตะสา

(คำแปล) ข้าแต่พระภิกษุสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอถวายไตรจีวรนี้แก่พระภิกษุสงฆ์ ข้าแต่พระภิกษุสงฆ์ผู้เจริญ อันว่าผลวิบากของการบูชาด้วยไตรจีวรนี้ จงเป็นไปเพื่อญาติทั้งหลาย มีมารดาบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นต้น จงได้ส่วนแห่งทานนี้ตามความประสงค์ ของพวกข้าพเจ้าทั้งหลาย เทอญ.

(๓๔. คำภาวนาเวลาทอดผ้าหน้าศพ)

นามะรูปัง อะนิจจัง นามะรูปัง ทุกขัง นามะรูปัง อะนัตตา.

(๓๕. คำภาวนาเวลาจุดศพ)

(แบบที่ ๑) **อะสุจิ อะสุภัง กัมมัฏฐานัง ภาเวติ.**

(แบบที่ ๒) **จุติ จุตัง อะระหัง จุติ.**

(แบบที่ ๓) **อะยัมปิ โข เม กาโย, เอวัง ภาวี, เอวัง ธัมโม, เอวัง อะนะตีโต.**

(๓๖. คำกรวดน้ำแบบสั้น)

อิทัง เม ญาตีนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ ญาตะโย

(คำแปล) ขอบุญนี้จงสำเร็จ แก่ญาติทั้งหลาย ของข้าพเจ้าเถิด
ขอญาติทั้งหลายจงเป็นสุข ๆ เถิด

มตํ มริสฺสํ โรทนฺติ เย รุทนฺติ ลปนฺติ จ

คนใดร้องไห้ถึงคนที่ตายไปแล้ว
แม้คนที่ร้องนั้นก็ต้องตายเหมือนกัน

ตํ ตญฺเจ อนุโสเจยฺย ยํ ยํ ตสฺส น วิชฺชติ
อตฺตานมนุโสเจยฺย สทา มจฺจุวสํ ปตฺตํ

ถ้าจะเศร้าโศกถึงคนที่ตายไปแล้ว
ก็ควรจะเศร้าโศกถึงตนเองด้วย
ที่ตกอยู่ในอำนาจของความตายตลอดเวลา

ภาค ๔
เบ็ดเตล็ด

(๑. ชุมนุมเทวดา)

สะรัชชัง สะเสนัง สะพันธุง นะรินทัง
ปะริตตานุภาโว สะทา รักขะตูติ
ผะริตฺวานะ เมตตัง สะเมตตา ภะทันตา
อะวิกขิตตะจิตตา ปะริตตัง ภะณันตุ

สัคเค กาเม จะ รูเป คิริสิขะระตะเฏ จันตะลิกเข วิมาเน ทีเป รัฏเฐ จะ คาเม ตะรุวะนะคะหะเน เคหะวัตถุมหิ เขตเต ภุมมา จายันตุ เทวา ชะละถะละวิสะเม ยักขะคันธัพพะนาคา ติฏฐันตา สันติเก ยัง มุนิวะระวะจะนัง สาธะโว เม สุณันตุ ฯ ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมภะทันตา ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมภะทันตา

ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมภะทันตา ฯ

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

(๒. วันทาพระ)

อุกาสะ วันทามิ ภันเต, เจติยัง สัพพัง สัพพัตถะฐาเนสุ ปะติฏฐิตัง, สารีริกะธาตุ มหาโพธิง พุทธะรูปัง สักการัง สทา, กายสา วจะสา มะนะสา, เจวะ วันทาเมเต ตะถาคะเต, สะยะเน อาสะเน ฐาเน คะมะเน, จาปี สัพพะทา,

วันทามิ ภันเต, สัพพัง อะปะราธัง ขะมะถะเม ภันเต, มยาคะตัง ปุญญัง สามินา อะนุโมทิตัพพัง, สามินา กะตัง ปุญญัง มัยหัง ทาตัพพัง, สาธุ, สาธุ, สาธุ, อะนุโมทามิ ฯ

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

(๓. คำอาราธนาพระปริตร)

วิปัตติปะฏิพาหายะ	ขอท่านทั้งหลาย จงสวดพระปริตร
สัพพะสัมปัตติสิทธิยา,	อันเป็นมงคล, เพื่อป้องกันความวิบัติ
สัพพะทุกขะวินาสายะ	เพื่อความสำเร็จแห่งสมบัติทั้งปวง,
ปะริตตัง พ์รูถะ มังคะลัง,	เพื่อให้ทุกข์ทั้งปวงพินาศไป,
วิปัตติปะฏิพาหายะ	ขอท่านทั้งหลายจงสวดพระปริตร
สัพพะสัมปัตติสิทธิยา,	อันเป็นมงคล เพื่อป้องกันความวิบัติ
สัพพะภะยะวินาสายะ	เพื่อความสำเร็จแห่งสมบัติทั้งปวง,
ปะริตตัง พ์รูถะ มังคะลัง,	เพื่อให้ภัยทั้งปวงพินาศไป,
วิปัตติปะฏิพาหายะ	ขอท่านทั้งหลายจงสวดพระปริตร
สัพพะสัมปัตติสิทธิยา,	อันเป็นมงคล เพื่อป้องกันความวิบัติ
สัพพะโรคะวินาสายะ	เพื่อความสำเร็จแห่งสมบัติทั้งปวง,
ปะริตตัง พ์รูถะ มังคะลัง.	เพื่อให้โรคทั้งปวงพินาศไป.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

(๔. บทอนุโมทนา)

อนุโมทนารัมภคาถา

ยะถา วาริวะหา ปูรา ปะริปูเรนติ สาคะรัง,	ห้วงน้ำที่เต็ม ย่อมยังสมุทรสาครให้บริบูรณ์ได้ฉันใด,
เอวะเมวะ อิโต ทินนัง เปตานัง อุปะกัปปะติ.	ทานที่ท่านอุทิศให้แล้วในโลกนี้ย่อมสำเร็จประโยชน์แก่ผู้ที่ละโลกนี้ไปแล้วได้ฉันนั้น
อิจฉิตัง ปัตถิตัง ตุม์หัง,	ขออิฏฐผล ที่ท่านปรารถนาแล้ว ตั้งใจแล้ว,
ขิปปะเมวะ สะมิชฌะตุ,	จงสำเร็จโดยฉับพลัน,
สัพเพ ปูเรนตุ สังกัปปา,	ขอความดำริทั้งปวง จงเต็มที่,
จันโท ปัณณะระโส ยะถา.	เหมือนพระจันทร์ในวันเพ็ญ,
มะณิโชติระโส ยะถา.	เหมือนแก้วมณีอันสว่างไสวควรยินดี.
สัพพีติโย วิวัชชันตุ,	ความจัญไรทั้งปวง จงบำราศไป,

สัพพะโรโค วินัสสะตุ,	โรคทั้งปวงของท่านจงหาย,
มา เต ภะวัตวันตะราโย,	อันตรายอย่ามีแก่ท่าน,
สุขี ฑีฆายุโก ภะวะ.	ท่านจงเป็นผู้มีความสุข มีอายุยืน,
อะภิวาทะนะสีลิสสะ	พร ๔ ประการ คือ อายุ
นิจจัง วุฑฒาปะจายิโน,	วรรณะ สุขะ พละ, ย่อมเจริญ
จัตตาโร ธัมมา วัฑฒันติ	แก่บุคคลผู้มีปกติไหว้กราบ, มี
อายุ วัณโณ สุขัง พะลัง,	ปกติอ่อนน้อมต่อผู้ใหญ่เป็นนิตย์,
ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง	ขอสรรพมงคลจงมีแก่ท่าน,
รักขันตุ สัพพะเทวะตา	ขอเหล่าเทวดาทั้งปวงจงรักษาท่าน,
สัพพะพุทธานุภาเวนะ	ด้วยอานุภาพแห่งพระพุทธเจ้า,
สัพพะธัมมานุภาเวนะ	ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรม,
สัพพะสังฆานุภาเวนะ	ด้วยอานุภาพแห่งพระสงฆ์,
สะทา โสตถี ภะวันตุ เตฯ	ขอความสวัสดีทั้งหลาย จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ เทอญ.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

(๕. คำขอขมา)

ในพุทธศาสนามีข้อปฏิบัติอย่างหนึ่งว่า ผู้ใดล่วงเกินผู้อื่น ผู้นั้นไม่ควรทำเฉยเมย เมื่อรู้สึกตัวแล้ว พึงขอโทษเรียกว่า "ขอขมา" แปลว่า "ขอให้ยกโทษ" และผู้ใดถูกล่วงเกิน เมื่อได้รับการขอขมา ผู้นั้นไม่ควรถือโกรธไม่รู้หาย พึงรับขมายอมยกโทษให้

นอกจากนี้ การขอขมายังเป็นธรรมเนียมอย่างหนึ่ง ที่ภิกษุประพฤติกันในโอกาสต่าง ๆ เช่น ในวันเข้าพรรษาหรือในวันต่อจากนั้น ซึ่งเป็นกิจที่ผู้น้อยทำแก่ผู้ใหญ่ ศิษย์ทำแก่อุปัชฌาย์อาจารย์ แม้ไม่เคยล่วงเกินกัน ก็ยังถือว่าเป็นสิ่งที่ควรทำ

เมื่อจะขอขมาโทษผู้ใด ให้กราบ ๓ ครั้งก่อน แล้วว่า นะโม ๓ จบ กล่าวคำขอขมาตามฐานะของผู้รับพร้อมกัน ๓ จบ หัวหน้านำพานดอกไม้ ธูป เทียน มอบถวายแก่ผู้รับ และหมอบลงพร้อมกับน้อมรับคำ อโหสิกรรมจากท่าน ท่านอโหสิว่า **"อะหัง ขะมามิ ตุมเหหิปิ เม ขะมิตัพพัง"** ผู้ขอขมารับว่า **"ขะมามะภันเต"** แล้วหมอบอยู่รอรับพรจากท่าน เมื่อท่านให้พรจบแล้ว พึงรับว่า **"สาธุ ภันเต"**

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

คำขอขมาพระรัตนตรัย

ระตะนัตตะเย ปะมาเทนะ, ท๎วาระตะเยนะ กะตัง,
สัพพัง อะปะราธัง *ขะมะตุ โน* **ภันเต.** *(ว่า ๓ จบ)*

คำขอขมาพระสงฆ์

สังเฆ ปะมาเทนะ, ท๎วาระตะเยนะ กะตัง,
สัพพัง อะปะราธัง *ขะมะตุ โน* **ภันเต.** *(ว่า ๓ จบ)*

คำขอขมาพระมหาเถระ

มะหาเถเร ปะมาเทนะ, ท๎วาระตะเยนะ กะตัง,
สัพพัง อะปะราธัง *ขะมะตุ โน* **ภันเต.** *(ว่า ๓ จบ)*

คำขอขมาอุปัชฌายะ

อุปัชฌาเย ปะมาเทนะ, ท๎วาระตะเยนะ กะตัง,
สัพพัง อะปะราธัง *ขะมะตุ โน* **ภันเต.** *(ว่า ๓ จบ)*

คำขอขมาพระอาจารย์

อาจะริเย ปะมาเทนะ, ท๎วาระตะเยนะ กะตัง,
สัพพัง อะปะราธัง *ขะมะตุ โน* **ภันเต.** *(ว่า ๓ จบ)*

คำขอขมาบุคคลทั่วไป

อายัส๎มันเต ปะมาเทนะ, ท๎วาระตะเยนะ กะตัง,
สัพพัง อะปะราธัง *ขะมะตุ โน* **ภันเต.** *(ว่า ๓ จบ)*

คำขอขมาบิดามารดา

มาตาปิตะเร ปะมาเทนะ, ท๎วาระตะเยนะ กะตัง,
สัพพัง อะปะราธัง *ขะมะตุ โน* **ภันเต.** *(ว่า ๓ จบ)*

ถ้าว่าคนเดียว :

- ผู้ขอ เปลี่ยน **ขะมะตุ โน ภันเต** เป็น **“ขะมะตุ เม ภันเต”**
- ผู้รับ เปลี่ยน **ตุมเหหิปิ** เป็น **“ตะยาปิ”**
- ผู้ขอ เปลี่ยน **ขะมามะ** เป็น **“ขะมามิ”**

(๖. คำขอบวชชีพราหมณ์)

กราบพระพร้อมกัน ๓ ครั้ง

(นำ) หันทะ มะยัง พุทธัสสะ ภะคะวะโต ปุพพะภาคะนะมะการัง กะโรมะ เส.

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

(กล่าว ๓ ครั้ง)

เอสาหัง ภันเต, สุจิระปะรินิพพุตัมปิ, ตัง ภะคะวันตัง สะระณัง คัจฉามิ, ธัมมัญจะ ภิกขุสังฆัญจะ, ปัพพัชชัง มัง ภันเต, สังโฆ ธาเรตุ อัชชะตัคเค ปาณุเปตัง, สะระณัง คะตัง.

(คำแปล) ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าขอถึงสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า แม้เสด็จดับขันธปรินิพพานนานแล้ว กับทั้งพระธรรมและพระสงฆ์ว่าเป็นสรณะที่พึ่งที่ระลึก ขอพระสงฆ์จงจำข้าพเจ้าไว้ว่าเป็นผู้บวชในพระธรรมวินัย ผู้ถึงพระรัตนตรัยเป็นสรณะตลอดชีวิตตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปเทอญ

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

คำอาราธนาศีล ๘

มะยัง ภันเต ติสะระเณนะ สะหะ อัฏฐะ สีลานิ ยาจามะ.

ทุติยัมปิ มะยัง ภันเต ติสะระเณนะ สะหะ อัฏฐะ สีลานิ ยาจามะ.

ตะติยัมปิ มะยัง ภันเต ติสะระเณนะ สะหะ อัฏฐะ สีลานิ ยาจามะ.

(ถ้าคนเดียวว่า **อะหัง** แทน **มะยัง** และ **ยาจามิ** แทน **ยาจามะ**)

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

นะมะการคาถา

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

ไตรสรณาคมน์

	พุทธัง	สะระณัง	คัจฉามิ
	ธัมมัง	สะระณัง	คัจฉามิ
	สังฆัง	สะระณัง	คัจฉามิ
ทุติยัมปิ	พุทธัง	สะระณัง	คัจฉามิ
ทุติยัมปิ	ธัมมัง	สะระณัง	คัจฉามิ
ทุติยัมปิ	สังฆัง	สะระณัง	คัจฉามิ
ตะติยัมปิ	พุทธัง	สะระณัง	คัจฉามิ
ตะติยัมปิ	ธัมมัง	สะระณัง	คัจฉามิ
ตะติยัมปิ	สังฆัง	สะระณัง	คัจฉามิ

(พระท่านว่า) **ติสะระณะ คะมะนัง นิฏฐิตัง** (รับว่า) **อามะ ภันเต.**

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

คำสมาทานศีล ๘

ข้อ ๑. ปาณาติปาตา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
(ข้าพเจ้าสมาทานซึ่งสิกขาบท คือ เว้นจากฆ่าสัตว์ด้วยตนเองและไม่ใช้ให้ผู้อื่นฆ่า)

ข้อ ๒. อะทินนาทานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
(ข้าพเจ้าสมาทานซึ่งสิกขาบท คือ เว้นจากลัก, ฉ้อ ของผู้อื่นด้วยตนเองและไม่ใช้ให้ผู้อื่นลัก ฉ้อ)

ข้อ ๓. อะพ๎รัห๎มะจะริยา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
(ข้าพเจ้าสมาทานซึ่งสิกขาบท คือ เว้นจากอสัทธรรม กรรมอันเป็นข้าศึกแก่พรหมจรรย์)

ข้อ ๔. มุสาวาทา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
(ข้าพเจ้าสมาทานซึ่งสิกขาบท คือ เว้นจากพูดเท็จ คำไม่เป็นจริง และคำล่อลวงอำพรางผู้อื่น)

ข้อ ๕. สุราเมระยะมัชชะปะมาทัฏฐานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
(ข้าพเจ้าสมาทานซึ่งสิกขาบท คือ เว้นจากการดื่มกินสุรา และเมรัยเครื่องดองของทำใจให้คลั่งไคล้ต่าง ๆ)

ข้อ ๖. วิกาละโภชะนา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
(ข้าพเจ้าสมาทานซึ่งสิกขาบท คือเว้นจากบริโภคอาหารในเวลาวิกาล)

ข้อ ๗. นัจจะคีตะวาทิตะวิสูกะทัสสะนา มาลาคันธะวิเลปะนะธาระณะมัณฑะนะวิภูสะนัฏฐานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
(ข้าพเจ้าสมาทานซึ่งสิกขาบท คือ เว้นจากดู ฟัง ฟ้อนรำ ขับร้องและประโคมเครื่องดนตรีต่าง ๆ และดูการเล่นที่เป็นข้าศึกแก่กุศล และทัดทรงตกแต่งร่างกายด้วยเครื่องประดับและดอกไม้ของหอม เครื่องทาเครื่องย้อม ผัดผิวให้งามต่าง ๆ)

ข้อ ๘. อุจจาสะยะนะมะหาสะยะนา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
(ข้าพเจ้าสมาทานซึ่งสิกขาบท คือ เว้นจากนั่งนอนเหนือเตียง ตั่ง มีเท้าสูงเกินประมาณ และที่นั่ง ที่นอนอันสูงใหญ่ ภายในใส่นุ่นและสำลี อาสนะอันวิจิตรไปด้วยลวดลายงามด้วยเงินทองต่าง ๆ)

อิมานิ อัฏฐะ สิกขาปะทานิ สะมาทิยามิ (กล่าว ๓ จบ)

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

(๗. คำลาสิกขา)

กราบพระพร้อมกัน ๓ ครั้ง

(นำ) หันทะ มะยัง พุทธัสสะ ภะคะวะโต ปุพพะภาคะนะมะการัง กะโรมะ เส.

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

(กล่าว ๓ ครั้ง)

สังโฆภันเต, ธาเรตุ, สิกขัง, ปัจจักขามิ, ปันทะรังคะ, ปัพพะชิตะเวสัง, ปัจจักขามีติ
สังโฆภันเต, ธาเรตุ, สิกขัง, ปัจจักขามิ, ปันทะรังคะ, ปัพพะชิตะเวสัง, ปัจจักขามีติ
สังโฆภันเต, ธาเรตุ, สิกขัง, ปัจจักขามิ, ปันทะรังคะ, ปัพพะชิตะเวสัง, ปัจจักขามีติ

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ขอพระสงฆ์จงจำข้าพเจ้าไว้ว่า ข้าพเจ้าขอลาจากการบวชชีพราหมณ์ ผู้นุ่งห่มด้วยผ้าสีขาว ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปเทอญ

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

คำอาราธนาศีล ๕

มะยัง ภันเต (วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ)
ติสะระเณนะ สะหะ ปัญจะ สีลานิยาจามะ.
ทุติยัมปิ มะยัง ภันเต (วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ)
ติสะระเณนะ สะหะ ปัญจะ สีลานิยาจามะ.
ตะติยัมปิ มะยัง ภันเต (วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ)
ติสะระเณนะ สะหะ ปัญจะ สีลานิยาจามะ.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

คำสมาทานศีล ๕

ข้อ ๑. ปาณาติปาตา, เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ,
ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากการฆ่าสัตว์ด้วยตนเอง และไม่ใช้ให้ผู้อื่นฆ่า

ข้อ ๒. อะทินนาทานา, เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ,
ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากการถือเอาสิ่งของที่เจ้าของเขาไม่ได้ให้

ข้อ ๓. กาเมสุมิจฉาจารา, เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ,
ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากการประพฤติผิดในกาม

ข้อ ๔. มุสาวาทา, เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ,
ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากการพูดไม่จริง

ข้อ ๕. สุราเมระยะมัชชะปะมาทัฏฐานา, เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ,
ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากการดื่มสุราและเมรัย อันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

ระเบียบปฏิบัติสำหรับผู้ต้องการมาปฏิบัติธรรม ถือบวชเนกขัมมะ สำนักปฏิบัติแสงธรรมส่องชีวิต สี่แยกหินกอง จ. สระบุรี

****

๑. ผู้ที่มีความประสงค์จะอยู่ปฏิบัติธรรม ถือบวชเนกขัมมะ ให้แจ้งความประสงค์ที่จะขอบวชได้ที่เจ้าหน้าที่ของสำนักฯ ณ ศูนย์ประชาสัมพันธ์ ชั้น ๒ ศาลาบุญ และลงทะเบียนในแบบฟอร์มที่กำหนดให้ โดยต้องมีหลักฐาน คือ บัตรประชาชนหรือบัตรข้าราชการหรือสำเนาทะเบียนบ้าน

๒. อนุญาตให้อยู่ปฏิบัติธรรมได้ครั้งละไม่เกิน ๙ วัน หากมีความประสงค์จะอยู่ต่อต้องแจ้งเจ้าหน้าที่ของสำนักฯ ให้ทราบล่วงหน้าก่อนครบกำหนด ๑ วัน และจะพิจารณาอนุญาตให้อยู่ต่อเป็นราย ๆ ไป ตามความเหมาะสม

๓. ต้องเป็นผู้มีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ ไม่วิกลจริต มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง ช่วยเหลือตัวเองได้ ไม่มีโรคประจำตัว ไม่เป็นโรคร้ายแรงหรือโรคติดต่อที่สังคมรังเกียจ

๔. ต้องไม่เป็นผู้ติดยาเสพติดให้โทษทุกชนิด เช่น หมากพลู ยานัตถุ์ บุหรี่ สุรา ยาบ้า หรือยาเสพติดอื่น ๆ

๕. ห้ามนำเครื่องใช้ไฟฟ้าทุกชนิด (เช่น กระติกน้ำร้อน วิทยุ เทป) มาใช้ในศาลา ยกเว้น วิทยุซาวอเบาท์ และควรฟังเฉพาะรายการธรรมะ ห้ามฟังข่าวและเพลง

๖. ห้ามนำของมีค่า และเครื่องลางของขลังทุกชนิดมาประดับตกแต่งร่างกาย

๗. ต้องแต่งกายให้สะอาด สุภาพ เรียบร้อย ด้วยผ้าสีขาว

เพศหญิง

- นุ่งผ้าถุงหรือกระโปรงสีขาว ความยาวไม่น้อยกว่าครึ่งน่อง
- สวมเสื้อแขนยาว หรือครึ่งข้อศอก คอไม่กว้างเกินไป ถ้าผ้าบาง ควรสวมเสื้อซับในด้วย
- รวบผม หวีผม ให้ดูเรียบร้อย ไม่ควรปล่อยผมรุงรัง
- ไม่ควรนุ่งกางเกง ระหว่างขึ้นปฏิบัติธรรมบนศาลา

เพศชาย

- สวมกางเกงขายาวและเสื้อสีขาว ไม่ควรใช้ผ้าบางเกินไป

ข้อวัตรที่ต้องปฏิบัติประจำวัน

• วันจันทร์ – วันศุกร์

- เวลา ๐๓.๓๐ - ๐๕.๓๐ น. ทำวัตรเช้า และปฏิบัติธรรม
- เวลา ๐๘.๓๐ น.
  - ช่วยกันทำความสะอาด "ศาลาบุญ" ห้องน้ำ และบริเวณสำนักฯ ให้สะอาดเรียบร้อย
  - ดูแลทำความสะอาด อาสนะ เสื่อ หมอน ผ้าห่ม
- เวลา ๑๓.๐๐ - ๑๕.๐๐ น. ปฏิบัติธรรม
- เวลา ๑๘.๐๐ - ๒๑.๐๐ น. ทำวัตรเย็น และปฏิบัติธรรม

• วันเสาร์ – อาทิตย์ และวันสำคัญต่าง ๆ ที่จัดปฏิบัติธรรม

- เวลา ๐๓.๓๐ - ๐๖.๐๐ น. ทำวัตรเช้า และปฏิบัติธรรม
- เวลา ๐๙.๐๐ - ๑๑.๐๐ น. ปฏิบัติธรรม
- เวลา ๑๓.๐๐ - ๑๕.๓๐ น. ปฏิบัติธรรม
- เวลา ๑๘.๐๐ - ๒๑.๐๐ น. ทำวัตรเย็น และปฏิบัติธรรม

• ต้องขึ้นศาลาทำวัตรเช้า - เย็น และขึ้นปฏิบัติธรรมตามเวลาที่กำหนด หากมีเหตุจำเป็นสุดวิสัย ไม่สามารถปฏิบัติได้ ขอให้แจ้งเจ้าหน้าที่ทราบทุกครั้ง

ควรขึ้นศาลาก่อนถึงเวลาปฏิบัติธรรม

กฎระเบียบ ข้อห้าม และข้อควรปฏิบัติขณะอยู่ปฏิบัติธรรม สำนักปฏิบัติแสงธรรมส่องชีวิต สี่แยกหินกอง จ. สระบุรี

****

๑. ห้ามนำอาหารและเครื่องดื่มทุกชนิด (ยกเว้น น้ำเปล่า) เข้าไปรับประทานในศาลาบุญ โดยเด็ดขาด ให้รับประทานที่โรงทาน หรือ ในที่ที่สำนักฯ จัดไว้ให้

- ควรสำรวมกาย วาจาและมีสติ ในขณะตักอาหารและรับประทานอาหาร
- ควรนั่งรับประทานอาหารและเครื่องดื่มให้เรียบร้อย ไม่คุยกันในระหว่างรับประทานอาหาร

๒. ห้ามนำเครื่องใช้ไฟฟ้าทุกชนิด (เช่นกระติกน้ำร้อน วิทยุ เทป) มาใช้ในศาลาบุญ โดยเด็ดขาด *ยกเว้น* วิทยุ เทปซาวอเบาท์ และควรฟังเฉพาะรายการธรรมะ ห้าม ฟังข่าวและเพลงโดยเด็ดขาด

๓. ห้ามนำหนังสือพิมพ์ หรือสิ่งพิมพ์อื่น ๆ ที่ไม่ใช่ธรรมะมาอ่านในสำนักฯ โดยเด็ดขาด

๔. ห้ามสูบบุหรี่ ดื่มสุรา กินหมาก เสพยาบ้า ยานัตถุ์ และสิ่งเสพติดทุกชนิด

๕. ห้ามพูดคุยกัน และสนทนาเสียงดัง ในระหว่างปฏิบัติธรรม ห้ามนำถุงพลาสติก (ถุงก๊อบแก๊บ) ขึ้นบนศาลา และห้ามทำเสียงดังอื่นใด ที่อาจเป็นการรบกวนสมาธิผู้อื่นในขณะปฏิบัติธรรม

๖. ห้ามนำของมาขาย บอกบุญเรี่ยไร ห้ามเป็นหมอดู หมอนวด หมอเวทย์มนต์ เล่นไสยศาสตร์ ทรงเจ้าเข้าผี โดยเด็ดขาด

๗. ห้ามซักเสื้อผ้าในห้องน้ำ ควรแต่งตัวให้เรียบร้อยก่อนออกจากห้องน้ำ ห้ามนุ่งกระโจมอก หรือห่มผ้าสไบผืนเดียว หรือใส่เสื้อชั้นในตัวเดียวเดินในที่พัก บริเวณรอบที่พัก หรือบริเวณหน้าห้องน้ำ

๘. ควรช่วยกันประหยัดน้ำ ประหยัดไฟ ห้ามเปิดน้ำ-เปิดไฟทิ้งไว้
ให้ปิดไฟใต้ศาลาเวลา ๒๒.๐๐ น. และเปิดไฟเวลา ๐๓.๑๕ น.
ห้ามตั้งนาฬิกาปลุกก่อนเวลา ๐๓.๑๕ น. และหลังเวลา ๒๒.๐๐ น.
ควรรักษาความสงบ ห้ามพูดคุยและทำเสียงดังรบกวนผู้อื่น

๙. ห้ามปัสสาวะหรืออุจจาระ และห้ามนำกระโถนมาปัสสาวะหรืออุจจาระในศาลาหรือบริเวณรอบๆ ศาลา โดยเด็ดขาด

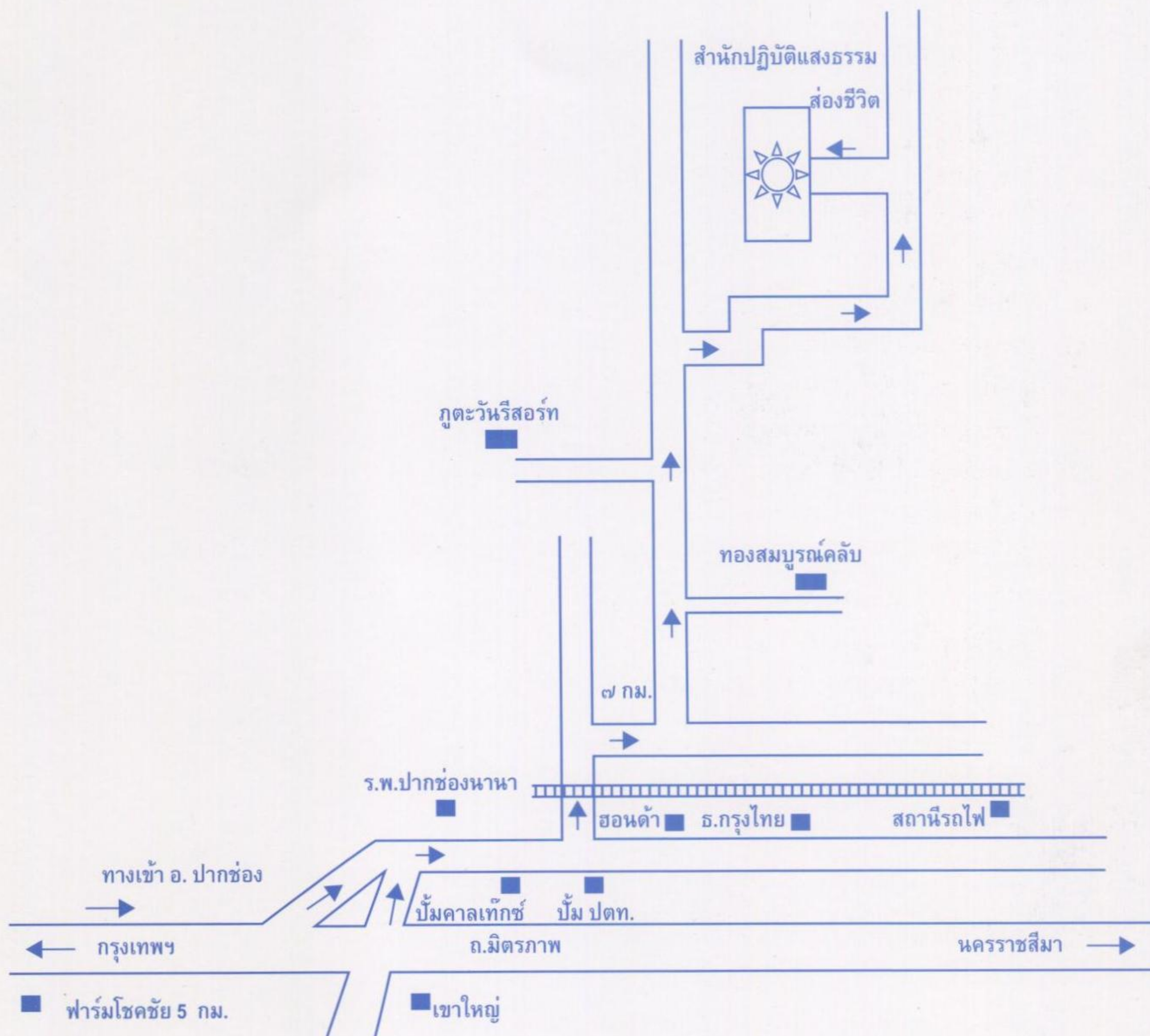
๑๐. ในระหว่างถือบวชเนกขัมมะ ห้ามออกนอกบริเวณสำนักฯ หรือออกไปนั่งคุยคลุกคลีที่ร้านค้า โดยไม่มีเหตุจำเป็น

๑๑. เมื่อครบกำหนดการถือบวชเนกขัมมะแล้ว ต้องเก็บของใช้ส่วนตัวกลับให้หมด ห้ามทิ้งไว้ให้เป็นภาระผู้อื่น

๑๒. ต้องเชื่อฟังเจ้าหน้าที่ของสำนักฯ หากได้รับคำตักเตือน

หากผู้ใดฝ่าฝืนกฎ ระเบียบ และเห็นว่าเป็นเรื่องเสื่อมเสียต่อหมู่คณะ จะไม่อนุญาตให้อยู่ต่อโดยเด็ดขาด และต้องออกจากสำนักฯ โดยทันที

แสงธรรม ส่องชีวิต

สำนักปฏิบัติ “แสงธรรมส่องชีวิต”

บ้านหนองตาแก้ว ตำบลปากช่อง อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา ๓๐๑๓๐

โทร. ๐๘๙-๗๗๗-๑๖๒๕

บทสวดมนต์ ทำวัตรเช้า•เย็น แปล

U-Turn กลับตรง
อนามัยหนองนาค
อนามัยหนองนาค
สุสานวิสุทธิมรรคีรี
หนองแซง
N
ปั้มโมบิล
ออกทางคู่ขนาน
ที่ปั้มโมบิล
ถ.พหลโยธิน
ตลาดหินกอง
หมู่บ้านอยู่สบาย
ถ. สุวรรณศร
ถ.สุวรรณศร
อ. ภาชี อยุธยา
สี่แยกหินกอง
นครนายก
ทางเข้าศูนย์ฯ
ปั้ม ป.ต.ท.
วัดเขาเทพพนมยงค์
สำนักปฏิบัติ
แสงธรรมส่องชีวิต
ออกทางขนาน
ตรงอู่เชียงกง
(ไปทางนครนายก)
อู่เชียงกง
ถ.พหลโยธิน
อ.หนองแค
ม. ธรรมศาสตร์
ปทุมธานี
ตลาดรังสิต

มีรถรับ - ส่ง สาธุชนที่จะมา...
ณ สำนักปฏิบัติ ***"แสงธรรมส่องชีวิต"***

- ทุกวันเสาร์ - อาทิตย์ เวลา ๖.๓๐น. รถออกจาก อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ หน้าร้านแซเว่น อีเลฟเส่น ฝั่งโรงพยาบาลพระมงกุฎฯ ตรงข้ามโรงพยาบาลราชวิถี
- หน้ามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ด้านถนนพหลโยธิน

เที่ยวกลับ รถออกจากศูนย์ เวลา ๑๕.๓๐ น.

หมายเหตุ : โปรดแต่งกายสุภาพ

สำนักปฏิบัติ "แสงธรรมส่องชีวิต"

ตำบลโคกแย้ อำเภอหนองแค จังหวัดสระบุรี ๑๘๒๓๐ โทร. (๐๓๖) ๓๗๙-๔๒๘ (๐๓๖) ๓๐๕-๒๓๙

(ตั้งอยู่บนเขาเทพพนมยงค์ เส้นทางไปนครนายก ห่างจากสี่แยกหินกองประมาณ ๑ กม. เลี้ยวขวาก่อนถึงปั้มน้ำมัน ปตท.)